

บทที่ 1

เสียงร้องเฮดังขึ้นก่อนที่มือเล็กจะกอบโกยเอาเงินกลางวงกวาดเข้า กระเป่าจนหมด ทั้งวงเจี๋ยบกริบยกเว้นคนตัวเล็กที่หัวเราะไม่ยอมหยุดจน ชายสูงวัยคนหนึ่งในวงลุกพรวดขึ้นด้วยความเหลือออก

"ไอ้กั้น เอ็งโกงพวกข้าใช่ไหม เอ็งกินคนเดียวเรียบรอบที่สามแล้วนะโว้ย!" คนที่เหลือต่างพากันเออออตามกัน ด้วยไอ้เด็กที่ผู้ชายก็ไม่ใช่ผู้หญิงก็ไม่เชิงที่พวกเขาเรียกว่า 'ไอ้กั้น' นั้นเอาแต่ได้ไม่มีเสียเลยสักครั้ง อย่างมาก มันก็เสียครั้งเดียวแล้วก็เลิกเล่น บางครั้งกำลังได้อยู่ดีๆ มันก็เลิกเล่นเหมือนกับมีญาณวิเศษอะไรบางอย่างที่บอกว่าวันนี้โชคร้ายหรือดี

"ปัดโร้ลุง ฉันไม่กล้าโกงหรอก ถ้าฉันโกงทุกคนก็ต้องรู้สิ ฉันรู้ว่าพวก ลุงป้าน้าอาจะฉลาดจะตาย ถ้าฉันโกงก็น่าจะจับได้ตั้งแต่ตาแรกแล้ว" คนถูก กล่าวหาว่าพาลงปิดชิปกระเป่าที่เพิ่งกวาดเงินเข้าไป

แม้จะเป็นย่านชุมชนแออัดแต่ก็มีเงินไหลเวียนอยู่ไม่น้อย เล่นไม่กี่ครั้ง เรอก็ได้มาตั้งหลายหมื่น เขาไปกินเหล้าเที่ยวเตร่ได้ตั้งหลายวัน

"เออสิ ฉันคืนเงินให้คนละสองพัน เขาไปเล่นต่อกันนะ ฉันต้องไป ทำงานแล้ว" มือเล็กควักเงินในกระเป่าคืนคนในวงไปคนละสองพัน ถึงจะ

ต้องจ่ายเป็นหมื่นๆ แต่ก็นับว่าคุ้มเพราะตั้งแต่ต้นเธอก็ไม่ได้ลงทุนอะไรด้วยซ้ำ ดีเสียอีกพวกลุงป้าพวกนี้จะได้ไม่ต้องย้อเธอไว้ให้เล่นต่อเพื่อเอาเงินคืน ถึงตอนนั้นอาจจะเสียมากกว่านี้ก็ได้

เมื่อรีบชิงออกมาจาก 'บ่อนเถื่อน' ชั่วครวญได้ หญิงสาวก็รีบวิ่งไปยัง ที่ทำงานของเธอทันที คนในชุมชนคุ้นชินกับภาพนี้ดี ภาพหญิงสาวผม สั้นต่อแต่งตัวทอมบอยหน้าตามอมแมมสะพายกระเป๋าออกมาจากบ้านของ 'เจ๊ใจ' ที่มักจะเป็นสถานที่ซ่องสุมเพื่อเล่นพนันกัน พอตำรวจมาก็แยกย้าย กระจัดกระจายเหมือนผึ้งแตกรัง พอเรื่องซาก็ย้ายที่ใหม่ จากนั้นก็วนกลับมา ที่เดิม คนที่เล่นด้วยกันก็จะรู้ว่าต้องไปที่ไหน

แก้วกัลยาหรือ 'ไอ้กัน' ที่คนในชุมชนเรียกก็เป็นหนึ่งในนั้น หญิงสาว วัยยี่สิบปีอาศัยอยู่กับมารดาที่เป็นแม่ค้าขายข้าวแกงแค่สองคน พื้นเพนาง สุดามารดาของแก้วกัลยาก็เป็นคนในชุมชนนี้ อีกทั้งนางก็มีการศึกษาจบตั้ง ระดับ ปวส. แต่ที่ต้องมาขายข้าวแกงยังชีพก็เพราะงานข้างนอกนั้นมัน ลำบากเหลือเกิน สองแม่ลูกใช้ชีวิตกันแบบปกตีสุข นางสุดาไม่ได้มีสามีใหม่ หลังจากสามีที่เป็นทหารตอกต้อยไปมีเมียใหม่จากนั้นก็เสียไป แก้วกัลยา ไม่ได้มีพ่อเลี้ยงมาคอยจ้องข่มขืนเหมือนนางเอกในละคร ถึงมีพ่อเลี้ยงจริงๆ ก็คงไม่มีใครคิดว่าจะมีมนุษย์ตัวผู้สติดีที่ไหนกล้าลองของกับหญิงสาว

ที่ทำงานของแก้วกัลยาคือปากซอยหน้าชุมชนแออัดหรือเรียกอีก อย่างไม่ว่า 'สลัม' แห่งนี้ หญิงสาวจะมาทำหน้าที่วินมอเตอร์ไซค์ในช่วงเย็นถึง ค่าของทุกวันก่อนจะกลับบ้านไปช่วยมารดาเก็บร้าน ทั้งเพื่อนบ้าน เพื่อน ร่วมงาน แม้แต่มารดาของเธอเองไม่มีใครมองว่าเธอเป็นผู้หญิง

"เฮ้ยไอ้กัน ทำไมมาป่านีวะ" อเนกรุ่นพี่วินมอเตอร์ไซค์ทักขึ้น เธอ กับอเนกโตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก เวลาต่อสู้กันที่ไรอเนกจะเป็นคนโดนชก จนหน้าบวมทุกที จนพอโตขึ้นไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรอเนกก็ไม่กล้าที่จะใช้กำลัง กับเธออีก

"โถ! ไอ้พี่เอก นี่เดินกลับไปเอารถแล้วถึงมานี่ ไม่ได้นั่งเครื่องบินไปนะ จะได้เร็วทันใจ แล้วนี่ได้ก็ตั้งค้แล้วเนี่ยนั่งมาทั้งวัน" หญิงสาวถามกลับ

"สองร้อย" อเนกตอบ

"หา? สองร้อย กลับไปนั่งในบ่อนดีกว่ามั่งเนี่ย" คนตัวเล็กพึมพำ

"อย่าบ่นมากนัก!! แม่เอ็งเขาไม่ยอมให้เอ็งไปสิงอยู่ในบ่อนนั่นนะเว้ย เชื้อเขาบ้าง เขาเป็นห่วง"

"ความเป็นห่วงมันกินไม่ได้นะพี่เอก เงินต่างหากเอาไปซื้อไรกินได้" อีกคนบ่นุยปากก่อนจะทิ้งตัวนั่งบนเก้าอี้ไม้เก่าๆที่พวกคนในวินมอเตอร์ไซค์ ทำเอาไว้นั่งรอลูกค้ากัน

"อ๊อ! ไม่เอาแล้ว โตะเป็นวัวเป็นควายแล้วคิดเองแล้วกัน กลับละ" อเนก ว่าก่อนจะถอดเสื้อวีนแล้วบึ่งรถออกไป

เขากับแก้วก็လာรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กด้วยว่าเรียนโรงเรียนวัดแถวชุมชนเดียวกัน ชายหนุ่มอายุมากกว่าแก้วก็လာสามปีแต่เรียนอยู่ชั้นเดียวกัน เพราะเขาเรียนช้าสามปี เรียกได้ว่าถ้าไม่ได้เด็กหญิงแก้วก็ลาช่วยไว้ เขาอาจจะออกจากโรงเรียนตั้งแต่ประถมสี่ ทว่าก็ต้องมาออกจากโรงเรียนจริงๆ หลังจากจบมัธยมต้น ออกมาสักพักก็มีลูกมีเมียทำงานหาเช้ากินค่ำ ไปเรื่อย ส่วนแก้วก็ลาเพื่อนต่างวัยของเขาซะหรือ หลังจากจบมัธยมปลายจากโรงเรียนรัฐที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งแล้วกลับไม่ยอมเรียนต่อ ใดๆ ที่สติปัญญาของเธอสามารถสอบชิงทุนได้ไม่ที่ใดก็ที่ไหนแน่ สิ่งที่ยุติงสาวทำตอนนี้มีแค่เข้าบ่อนและรับจ้างจีบถะไม่เป็นชิ้นเป็นอัน พอมีเงินหน่อยก็เที่ยวเตร่กับเพื่อนสาว ๆ

แก้วก็ลาเบะปากรู้สึกไม่พอใจอเนกที่บ่นเหมือนกับมารดาของตน ไม่มีผิด รายนั้นเมื่อเธอเข้าบ้านที่ไรก็บ่นเสียหูชาจนต้องระเห็จออกมาเตร็ดเตร่ข้างนอก หญิงสาวสายหน้าปลางนั่งเล่นเกมในสมาร์ตโฟนเพื่อรอลูกค้า นี่เป็นสิ่งที่เธอชอบที่สุด อาชีพที่ไม่ต้องทำอะไรมากและมีเวลาเล่นเกม

"นั่งเล่นเกมอีกแล้วนะกัน" เสียงหวานใสเอื่อยทัก

หญิงสาวสวยในชุดนักศึกษาเอนอยู่ตรงหน้าของแก้วกัลยา พอเห็นว่าเป็นใครเท่านั้นสาววินก็เก็บมือถือใส่กระเป๋าเสื้อทันทีก่อนจะฉีกยิ้มกว้างเมื่อเห็นหน้าเพื่อนรักที่ไม่ได้เจอกันมาพักใหญ่แล้วตั้งแต่อีกคนเรียนมหาวิทยาลัยที่ต่างจังหวัด

"เพลง!! มาได้ไง ทำไมไม่โทรบอกล่ะเนี่ย"

"ก็มาหาแม่ล่ะสิ นี่ไม่รู้ไปเมาหัวราน้ำที่ไหน" อีกคนว่า

รติยาหรือ 'เพลง' เป็นเพื่อนสนิทของแก้วกัลยาตั้งแต่มัธยมต้นจนถึงมัธยมปลาย หญิงสาวสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอต้องย้ายไปอยู่หอพัก นานๆ ถึงจะกลับมาเยี่ยมบ้านสักที

"แม่เพลงเธอ 'ไม่ไกลหรอก บ่อนเจ๊ใจ' แก้วกัลยายกคิ้วขึ้นแล้วอมยิ้ม

"อ้อ เพิ่งออกมาจากที่เดียวกันใช่ไหมล่ะ" รติยากระแหยะกระแแหน

"แหม นานๆ เจอกันที่เราไปคุยกันดีกว่าเนอะ" อีกคนรีบตัดบทก่อนจะพาเพื่อนรักซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์คันเก่งอย่างเคย

"แล้วนี่ไม่ทำงานแล้วหรือ" รติยาถาม

"ฮะ? เออช่างแม่งเถอะ" คำพูดหยาบๆ ไม่สมกับความเป็นผู้หญิงของแก้วกัลยานั้นไม่ได้สร้างความแปลกใจให้กับคนแถวนั้นเท่าไร กับรติยาเองก็คุ้นชินกับความเป็นแก้วกัลยาเสียแล้ว

หลังจากเบี่ยงวานไปส่งรติยากลับบ้านแล้วไม่นานนักรถมอเตอร์ไซค์ก็โฉบมาด่าเธอชุดใหญ่ที่ทำตัวเป็นเด็กเตี้ยทำเตี้ยเล็ก โชคดีที่วันนี้หญิงสาวได้เงินจากบ่อนมาเยอะ ไม่งั้นก็คงอารมณ์เสียอยู่เหมือนกันที่โดนบ่น พอกินข้าวเย็นกับเพื่อนที่ร้านก๋วยเตี๋ยวเจ้าประจำเสร็จแก้วกัลยาก็ลากลับ ก่อนกลับนั้นก็หันตะเภากับรติยาอย่างดีว่าพรุ่งนี้จะไปเที่ยวกัน แก้วกัลยาจึงอารมณ์ดีเป็นพิเศษ แต่

สวรรค์ก็ต้องล่มเมื่อเจอนางสุดามารดาขึ้นจ้องหน้าตาขวางอยู่ที่ประตูไม้เก่าๆ

"นั่งแก้ว!! เอ็งหายไปไหนมาทั้งวัน" คนที่ถูกเรียกว่านั่งแก้วสะดุ้งสุดตัว

"ก็ทำงานสิแม่" คนถูกถามตอบเบาๆ

"ทำงานอะไรอะไร มีคนบอกข่าวว่าเอ็งเข้าบ่อนอีกแล้ว หน้อยนั่นนี่ ให้เรียนก็ไม่เรียน จะมีผิวหรือก็ไม่ใช่ ข้าไม่เข้าใจเอ็งเลยจริงๆ เอ็งจะมาอยู่ ลอยชายทำซากอะไร ทำไม่ทำอะไรสักอย่าง จะทำงาน จะเรียน หรือจะมีผิว บอกมาเลือกมาสักอย่าง" นางสุดาตะโกนถามเสียงดังลั่น

"โธ่แม่ พูดเรื่องนี้อีกแล้ว ฉันทก็ทำงานอยู่หนึ่ง เล่นไพ่เลี้ยงชีพ ได้เงิน ตั้งเยอะดูสิแม่ เอ้านี้" พูดแล้วก็พยายามล้วงเงินในกระเป๋าให้ผู้เป็นแม่ดู

"ข้าไม่ได้โกงนะ! เล่นไพ่มันเป็นอาชีพที่ไหน"

"ไม่เถียงกับแม่แล้ว ขอโทษแล้วกันที่ไม่ได้มาช่วยเก็บร้าน เตี่ยวพรั่งนี่จะตื่นมาช่วยนะแม่ แต่ตอนนั้นนอนก่อน" ว่าแล้วแก้วก็ยกมือรับลูกบ เข้าไปทางข้างบ้านเพื่อเข้าทางประตูหลังบ้าน เป็นแบบนี้ประจำเพราะนางสุดาผู้เป็นมารดานั้นชอบเอาตัวกันประตูทางเข้าเอาไว้

คนเป็นแม่ก็ดพันกรอดเมื่อเจอกับมุกตลกๆ ของลูกสาวไม่ใช่ลูกชาย ไม่เชิงของตนเอง ตอนที่เกิดก็ตั้งชื่อให้อย่างตีว่า 'แก้วกัลยา' หวังว่าจะโตมาเป็นสาวสวยน่ารักเป็นดังดวงแก้วของแม่ แต่ที่ไหนได้ดันโตมาเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้แถมพูดอะไรก็ไม่ฟังอีกต่างหาก อีกอย่างหนึ่งไอ้อាកการพะเน้าพะนอ เพื่อนรักอย่างรติยานี่มันเหมือนจะไม่หาย สาวเจ้ากลับมาที่ไรเป็นต้องหายหัวไปด้วยกันไม่เห็นแม่แต่เงา เห็นที่เชื้อสายคงจะจบลงแค่แก้วกัลยานางสุดาหมดหวังที่จะมีหลานแล้วกรรมัง

แก้วกัลยานั่งมองข้าวของในกล่องที่ตนเองเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี พลังยืมให้กับสิ่งของที่ชวนให้รำลึกถึงอดีตระหว่างเธอกับรติยา สมัยเรียนรติยาเป็นเด็กสาวที่มักจะถูกรังแกอยู่เสมอด้วยเจ้าตัวเป็นคนหน้าตาน่ารัก

ผู้ชายเกือบทั้งโรงเรียนตามจีบเธอ ฟังดูเหมือนจะเป็นเรื่องน่าภูมิใจ แต่ไม่ใช่สักนิดสำหรับรติยา ครั้งแรกที่แก้วกัลยาสังเกตเห็นเด็กใหม่หน้าตาสะสวยที่ทุกคนหมายปองคือตอนที่อีกฝ่ายนั่งร้องไห้อยู่ในตู้เก็บไม้กวาด ตามเนื้อตัวของเด็กสาวตอนนั้นมีแต่รอยข้ำ เลื่อนนักเรียนถูกพวกที่แก้งยัดเอาไปเหลือแต่เสื้อกล้ามตัวบาง การช่วยเหลือของเธอในวันนั้นทำให้รติยากลายมาเป็นเพื่อนรักในเวลาต่อมา ไม่มีใครกลั่นแกล้งรติยาอีกเพราะเด็กสาวเป็นเพื่อนรักของแก้วกัลยาขาใหญ่ประจำโรงเรียน อีกทั้งแก้วกัลยายังเป็นที่รักของครูบาอาจารย์เพราะเรียนเก่ง ไม่ว่าจะไปแข่งอะไรกับต่างโรงเรียนก็มักจะได้รางวัลสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนเสมอ

จนทุกคนต่างแปลกใจว่าทำไมเด็กที่ดูมีอนาคตอย่างแก้วกัลยาถึงเลือกที่จะไม่เรียนต่อ...

"เพลง อีกไม่กี่เดือนเองนะ เราจะได้เรียนที่เดียวกันแล้ว" หญิงสาวพิมพ์พาลงหยิบเอาเอกสารสามสี่แผ่นขึ้นมา มันคือใบสมัครสอบตรงของมหาวิทยาลัยเดียวกับรติยา ไม่เพียงแต่รติยา มารดาของเธอเองก็คงดีใจที่รู้ว่าเธอจะเลิกตี้มเหล่าเข้าปอนแล้วไปเรียนให้เป็นเรื่องเป็นราวสักที แม้ว่าระดับสติปัญญาอย่างเธอจะสามารถเข้ามหาวิทยาลัยที่ดีกว่านี้ได้ แต่เธอเลือกรติยามากกว่าความก้าวหน้าของตัวเองเสมอ

ในขณะที่หญิงสาวยิ้มหวานกับความคิดของตัวเองอยู่เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เธอกดรับทันทีเมื่อเห็นว่าเป็นเบอร์สองนิ้วเมียจอมแสบ

"อะไรวะพี่นิด จะนอนแล้วนะ"

"กันจ๋ ช่วยพี่หน่อย ไอ้พี่เอกมันยังไม่กลับบ้านเลย กันช่วยไปดูที่ผ้าที่มันทำงานไต่ไหม พี่ออกไปเองนะแต่ไอ้เนมมันไม่ค่อยสบาย พี่ออกไปไม่ได้" อรนิตหญิงสาวปลายสายว่า

อเนกกับอรนิตคือสองนิ้วเมียจอมแสบของแก้วกัลยา ใจจริงเธออยากเรียกว่าสองนิ้วเมียตัว อ แต่ชื่อแรกคงจะเหมาะกับสองคนนี้มากกว่า เพราะ

ไม่ว่าจะมีปัญหาหมาแมวอะไรก็มักจะมีเรื่องมาถึงแก้วกัลยาทุกที แม้แต่ทะเลาะกันเรื่องแย่งแก้วพลาสติกใส่น้ำ นี่ยังไม่รู้เลยว่าถ้าเธอไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเดียวกับบริติชแล้วสองคนนี้จะอยู่กันยังไง

ก็ดูอย่างตอนนี้สิ ผัวหายยังโทรมาให้เธอไปตาม แต่เธอก็บ๊ายบายไปตามเพราะรู้สึกเป็นห่วงอเนกเหมือนกัน ไอ้ผับที่อรนิตว่านั่นแก้วกัลยาก็รู้จักดีเพราะเคยมาทำงานกับอเนกอยู่ช่วงหนึ่งตอนเรียนจบมัธยมปลายใหม่ๆ ตอนนั้นอายุของเธอสิบแปดปลายๆ เท่านั้น ผิดกฎหมายเต็มประตู แต่ใครจะสนใจเมื่อค่าแรงของเธอถูกยิ่งกว่าแรงงานต่างด้าวเสียอีก

เมื่อมาถึงเธอก็เข้าไปทางหลังร้านแบบที่เคยทำ พอเจอคนเก่าๆ ที่ยังทำงานอยู่ที่นี้ก็ถามหาอเนกทันที แต่นอกจากจะไม่มีใครเห็นแล้วยังบอกด้วยว่าอเนกออกจากงานที่นี่ไปสักสองเดือนได้แล้ว เห็นว่าไปทำงานกับกษิต ผู้จัดการผับแห่งนี้ แก้วกัลยาขมวดคิ้วแน่น ก็เมื่อก่อนเห็นอยู่ว่าอเนกแซงกษิตแค่นั้น ออย่าว่าแต่มองหน้าเลย หายใจร่วมกันยังแทบจะเอาเจียน เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะไปทำงานกับกษิต

ตัวกษิตเองแก้วกัลยาก็เคยเห็นแค่สองสามครั้งเท่านั้น เขาเป็นชายหนุ่มวัยสามสิบกว่าๆ แต่หน้าตาแก่กว่าวัยจนเธอเองยังนึกว่ารุ่นราวคราวเดียวกับบิดาที่เสียไปแล้วด้วยซ้ำ กระนั้นพวกผู้หญิงก็ยังติดเขาตรึมเพราะว่าเขาดูมีเงินทองและขับรถหรู แต่ก็เท่านั้นแหละ แก้วกัลยาไม่เห็นว่ามันจะดีตรงไหน หากกษิตรวยแล้วเจ้าของผับนี้ไม่รวยกว่าหรือไง เห็นพวกเด็กเสิร์ฟเคยคุยกันว่าเจ้าของผับหรือเจ้านายของกษิตนั้นเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่รวยมาก มีกิจการหลายอย่าง แต่ก็ไม่มีใครเคยเห็นหน้าตาของอีกฝ่าย

"เออเนี่ย วันนี้ห้องวีไอพีได้ใช้แหละ แต่เสียไม่อยู่เนะ ไม่เห็นหลายวันแล้วสงสัยอาจจะโดนไล่่ออก" เด็กเสิร์ฟคนหนึ่งพูดถึงกษิต แก้วกัลยาไม่ได้สนใจเรื่องห้องวีไอพีหรือเรื่องของผู้จัดการผับอย่างกษิต แต่เธอมาเพราะเรื่องอเนกต่างหาก ก่อนหน้านั้นเขาไม่ได้เล่าอะไรให้เธอฟังเลย

เมื่อคุยกับพวกที่ผับสักพัก แก้วกัลยาก็ขอตัว พอดีกับที่อรนิตโทรมาหาเธออีกครั้งพร้อมบอกว่าอเนกถึงบ้านแล้ว แก้วกัลยากัดฟันกรอดแทนที่ตอนนี้จะได้นอนกลับต้องมาวิ่งวุ่นเรื่องของสองผู้เมียนี้ อย่าหวังว่าจะได้นอนเลยทั้งอเนกทั้งอรนิต เธอจะตามไปสัมภาษณ์ที่บ้านจนถึงเช้าว่าทำไมเด็กที่นี้ถึงบอกว่าอเนกออกจากงานไปตั้งนานแล้ว

"โถ นี่ว่าเรื่องอะไรไอ้กัน จริงเว้ย ช้าออกจากงานจริง แต่ไม่ได้ทำงานกับไอ้กล้วยกษิตหрокนะ ช้าไปทำงานกับคุณอันเจ้าของผับนะ" อเนกว่า

"เจ้าของผับ? แล้วไอ้กษิตล่ะ" อีกคนถามอย่างอยากรู้อยากเห็น

"อูย มันเอาเงินเขาไปเป็นล้านเขาคงจะเอามันไว้หрокนะ ตอนนี้อเนกกำลังให้ช้าเป็นนกต่อจับตัวมันอยู่" อเนกอธิบาย

"เขาเป็นตำรวจหรือไง"

"ตำรวจบ้าอะไร! จับนี่ช้าว่าจับไปถ่วงน้ำมากกว่า" ชายหนุ่มแก่เพราะสาวรุ่นน้องคงเข้าใจว่าจับเข้าคุก

"เฮ้ย! พอเลย ฉันไม่ให้พี่ทำ ออกเลยนะ เกิดพี่ไปโกงเขาขึ้นมาแล้วเขาตามมาเก็บทำไง พี่นิดกับไอ้เนมมันจะอยู่ยังไง" แก้วกัลยาบ่นยาวจนอรนิตอดที่จะหัวเราะไม่ได้ ขนาดเธอเองเป็นเมียของอเนกยังไม่เดือดร้อนเท่า แก้วกัลยาเลย

"อ้อ ช้าไม่โกงใครหрок แล้วคุณอันเขาก็แฟร์เว้ย ว่าแต่ว่านะ คนอะไรไม่รู้ทั้งหล่อทั้งรวย ช้าเป็นผู้ชายยังเคลิ้มเลย แต่ไม่รู้เป็นเกย์เปล่านั้น หล่อเกินไป" อเนกพูดพลางถอดเสื้อไปโดยไม่รู้สึกกระดากอายแต่อย่างใดที่มีเพื่อนรุ่นน้องอยู่ด้วย เขาทำแบบนี้ประจำ ร้อนก็ถอดเสื้อ เล่นบอลลีถอดเสื้ออีกอย่างไม่มีใครเห็น แก้วกัลยาเป็นผู้หญิงหрок แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่เคยคิด

"ประเด็นไม่ได้อยู่ที่ความหล่อของคุณเจ้าของผับนะ มันอยู่ที่ตอนนี้อยู่ที่ไอ้กษิตมันอยู่ที่ไหน แล้วพี่ติดต่อมันได้หรือไงเขาถึงเข้าทางพี่นะ" แก้วกัลยา

เข้าประเด็นเมื่อรู้สึกว่าคุณจะเริ่มพาออกนอกเรื่อง

"อ๊ะแน่นอน! ก็ข้าเป็นคนที่ไอ้กษัตริย์ให้ขับรถพาไปที่ซ่อนตัวของมัน" ชายหนุ่มบอกอย่างภูมิใจโดยหารู้ถึงภัยที่กำลังเข้ามาใกล้ตัว

"เรื่อง ที่สุดของความโง่งงเลยวะไอ้พี่เอ็ก คิดว่าไอ้กษัตริย์โง่งขนาดนั้นเลยหรือ" แก้วก็พยายามจะลุกขึ้นแล้วตบศีรษะไอ้พี่ชายร่วมโลกคนนี้นัก รู้ว่าตัวเองโง่งแล้วยังชอบเอาตัวไปยุ่งกับเรื่องอันตรายอีก

"เอ็งหมายความว่าไง หมายความว่าข้าโดนมันหลอกให้เข้าใจไปอย่างนั้นหรือวะ"

"เออโง่ง แล้วไอ้มันเอาข้าวของอะไรติดตัวไปมั่ง"

"ก็ไม่มีวะ...เอ้อ มีกระเป๋าค่ะ" อเนกทำท่าหนักก่อนจะนึกอะไรบางอย่างได้

"แล้วกระเป๋าคอนนี้อยู่ไหน"

"อยู่ในรถ" ชายหนุ่มตอบทันทีแล้วสะดุ้งสุดตัว "ตายห่า!! แล้วมันเอาอะไรไว้ในกระเป๋าค่ะ" เขาอุทานขึ้นมาก่อนจะใช้สองมือกุมขมับ

"เงินใส่ละคุณควายไม่มีวิ้วผสม" แก้วก็พยายามแทนเสรีจสรรพ "คือฟังดูแล้วมันไม่น่าจะเซตเงินหรือก แต่มันอยากโยนความคิดให้พี่มากกว่า บอกมานะว่าไปเห็นอะไรไม่สมควรมาหรือเปล่า"

หญิงสาวซักไซ้ แก้วก็พยายามจะฉลาดในทุกเรื่อง แถมยังมีสัมผัสพิเศษเวลามีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้น เธอจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้เร็วมกราวกับว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นกับตัวเอง

"เฮ้ย ทำไงดีวะ ไอ้กั้น เอ็งต้องช่วยข้านะเว้ย ข้าจะเอากระเป๋าคอนนีไปคืนแล้วบอกความจริงกับคุณอื่นว่าข้าถูกใส่ร้าย" อเนกพูดอย่างลนลาน

ไม่ทันไรอรอนิตภรรยาของเขาก็วิ่งหน้าตาตื่นมาบอกว่ามีชายชุดดำมาล้อมอยู่หน้าบ้านหลายคน พอได้ยินอย่างนั้นอเนกก็ยิ่งวิ่งเป็นหนูติดจั่น

"เวรแล้ว! ไอ้กั้นช่วยข้าด้วย" อเนกร้องเสียงดัง

"เดี๋ยว ตั้งสติก่อน พี่นิตเอาไอ้เนมออกหลังบ้านไป ไปที่ไหนก็ได้ เดี่ยว

ฉันกับพี่เอกอยู่ที่นี้เคลียร์กับมัน" แก้วกัลยาว่า เหตุที่เธอตัดสินใจอย่างนี้ก็เพราะกลัวว่าพวกนั้นจะเอาลูกเมียมาชู้เอเนก อีกร้อยยังไม่รู้ว่ามันเป็นพวกไหน ป้องกันเอาไว้ก่อนเป็นดีที่สุด

"แล้วพี่เอกกับกันล่ะ" อรนิตถามอย่างเป็นห่วง

"ไร้พินิด ห่วงตัวเองกับลูกก่อน เตียวไอ้พี่เอกจะดูแลให้ หายห่วง" เธอพูดไปอย่างนั้นแหละ ไม่นั่นใจด้วยซ้ำว่าวันนี้จะได้กลับบ้านอย่างปลอดภัย หรือเปล่า แม่นี่จะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่เธอก็ทิ้งอเนกกับครอบครัวไปไม่ได้ สองผัวเมียนี้ก็เหมือนครอบครัวของเธอ

อรนิตลี้ล่อยู่ชั่วคราวจนคนข้างนอกกระแทกประตูแทบจะพังจึงตกใจ พอตั้งสติได้เลยรีบพาลูกชายที่เพิ่งเดินได้หนีออกไปทางประตูหลังบ้านตามที่แก้วกัลยาบอก

ก่อนที่ประตูจะพังแก้วกัลยาตัดสินใจเดินไปเปิดประตูเสียเอง เพราะยังงงหากโชคดีไม่ตายก็ไม่ต้องให้อเนกมาเสียค่าซ่อมประตู หญิงสาวมองชายชู้ดดำที่อยู่ตรงหน้าด้วยความแปลกใจ สองคนนี่ไม่ใช่คนไทยแต่เป็นฝรั่งตัวโตยืนอยู่เต็มพื้นที่ประตู

"อะเอ่อ มาหาใครหรือจ๊ะ" แก้วกัลยาเอ่ยถาม

คนยักษ์ทั้งสองไม่ตอบ แต่หลีกให้ใครบางคนที่อยู่ด้านหลังเข้ามาแทน คนใหม่นี้เป็นชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาดี ผิวขาวเหมือนเป็นลูกผู้มีอันจะกิน เขาสวมแว่นสายตาซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ใบหน้าของเขาดูหมองไปเลย

"คุณกุล" อเนกทักขึ้น น้ำเสียงของเขาดูแปลกใจเพราะไม่คิดว่าเป็นชายคนนี้

"สวัสดิ์คุณอเนก พอจะคุยกันตอนนี้ได้ไหม" คนที่อเนกเรียกว่า 'กุล' เอ่ยถามขึ้น แต่ดูท่าทางแล้วไม่ใช่ขอความเห็นแต่เป็นการออกคำสั่งมากกว่า

"คะ...ครับ" อเนกตอบเสียงไม่สู้ดีนัก

กุลวัฒน์มองชายหนุ่มนามว่าอเนกกับบ้านที่แสนจะซ่อมช้อด้วย

ท่าทางที่ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ เขาไม่ได้สนใจเท่าไหร่นักว่าแก้วกัลยาเป็นใคร แล้วมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง ทันทีที่เข้ามานั่งด้านในเขาก็เปิดประเด็นกับอเนก

"คุณกษิตบอกเราว่าคุณขโมยเงินมา" กุลวัฒน์ว่าก่อนจะหยิบรูปภาพหนึ่งขึ้นมา "ภาพในกล้องวงจรปิดนี่คือคุณถือกระเป๋าออกมา นะครับ กระเป๋านี้คุณกษิตบอกว่ามีเงินของคุณอันอยู่ข้างใน แล้วยังมีคนพบคุณกษิตถูกทำร้ายร่างกาย ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล"

"เขาเป็นคนบอกให้ผมเอากระเป๋าเงินมาเก็บที่รถ ตอนนั้นมันก็อยู่ในรถ ผมไม่รู้เรื่องจริงๆ ครับ" อเนกแก้ต่าง

"งั้นจะบอกว่าคุณเอากระเป๋าเงินมาตามคำสั่งคุณกษิตหรือครับ" กุลวัฒน์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

"นี่คุณ ก็โยนความผิดใจ เยอะแยะไป" แก้วกัลยาแทรกขึ้นบ้างหลังจากฟังมาสักพัก

"แล้วเขาจะโยนความผิดให้คุณทำไม คุณมีเรื่องผิดใจอะไรกับเขา"

"คุณไปดูในรถสิครับ เงินต้องยังอยู่ในนั่นแหละ" อเนกไม่ตอบแต่เปลี่ยนเรื่องแทน ท่าทางของอเนกชักทำให้แก้วกัลยาเริ่มสงสัยว่าทำไมเขาถึงพยายามปิดบังเรื่องบางอย่างระหว่างเขากับกษิต

"พวกเราดูเรียบร้อยแล้วครับ เจอแต่สิ่งนี้" กุลวัฒน์หยิบกระเป๋าหิ้วสีดำมาจากมือของชายฝรั่งคนหนึ่งก่อนเปิดกระเป๋าแล้วเทของที่อยู่ด้านในลงที่พื้น ทั้งหมดไม่ใช่เงินอย่างที่ควรจะเป็น แต่เป็นกระดาษเปล่าหลายมัด

อเนกหน้าซีดเผือดเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้า...

"พวกคุณเปลี่ยนกระเป๋าหรือเปล่า" หญิงสาวแทรกขึ้น

"พวกผมจะไปทำอย่างนั้นทำไม ผมไม่มีแรงจูงใจที่จะหาเรื่องคุณอเนก" กุลวัฒน์บอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและท่าทางก็ดูจะเป็นอย่างที่เขาบอก ไม่มีประโยชน์ที่จะมาหาเรื่องเอากับอเนกเพราะชายหนุ่มนั้นดูจะไม่ค่อยมีประโยชน์อะไรกับพวกเขานัก ถ้าเป็นกษิตก็ว่าไปอย่าง

"แล้วอย่างนี้จะทำยังไงกัน พวกคุณจะทำอะไรไปขายอวัยวะแลกเงิน หรือเปล่า หรือจะเอาไปฆ่า แต่ขอบอกว่าฆ่าไปก็ไม่ได้เงินนั้นคืนหรอก เพราะฉันเชื่อว่าเขาไม่ได้เป็นคนเอาเงินไป" อีกคนว่าไปตามที่ตนเชื่อ อเนก ที่เธอรู้อัจฉริยะถึงจะไม่ใช่เป็นโล่เป็นพวย แต่ก็นับว่าดีกว่าเธอมากนักเพราะอย่างน้อย เขาก็ไม่เคยโกงใคร ไม่เคยเอาเงินของใคร ที่สำคัญที่สุดคือไม่ติดเหล้าเข้าบ่อน เหมือนเธอ

"เจ้านายของผมก็พอรู้อยู่หรือครับว่าคงไม่ได้เงินคืน ถึงได้ให้ผมมา ที่นี้ ไม่ได้เงินก็ต้องได้คนครับ"

"หมายความว่ายังไง"

"หมายความว่าระหว่างคุณอเนกกับคุณกษิตต่างต้องร่วมชี้แจง ผม คงต้องพาตัวคุณอเนกไปก่อน ส่วนคุณกษิตนั้นคงต้องรอนกว่าจะออกจาก โรงพยาบาล" คำพูดของกุลวิวัฒน์ดูน่าเชื่อถืออย่างบอกไม่ถูกทั้งที่ปกติแล้ว แก้วกัลยาไม่ค่อยเชื่อใจใคร

"เดี๋ยวขอผมคุยอะไรกับคุณหน่อยได้ไหมคุณกุล" อเนกแทรกถามขึ้น หลังจากเงยบมานาน

ตอนนี้ท่าทางตื่นกลัวของอเนกหายไปแล้ว เหลือแต่สีหน้าเครียดที่ยัง คงตรึงอยู่บนใบหน้าไม่หายไปไหน

"ไอ้กัน เดี่ยวข้าขอคุยกับคุณเขาสองคนก่อน" อเนกหันมาบอกกับ แก้วกัลยา

แก้วกัลยาเดินออกมาด้านนอกอย่างพะวักพะวน ไม่รู้ว่าอเนกจะคุย อะไรกับกุลวิวัฒน์ ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่หญิงสาวก็รู้สึกว่าเป็นส่วน หนึ่งของมันไปแล้ว หลายนาทีผ่านไปกว่าที่กุลวิวัฒน์จะเดินออกมาด้านนอก โดยมีอเนกเดินตามหลังมาทำทางตัวลีบเล็กเหลือสองนิ้ว

"จะไปไหนกัน"

"ผมจะพาคุณอเนกไปที่บ้านของเจ้านายของผมครับ" คนเดินนำตอบ

"เฮ้ยไม่ได้ พี่เอกฉันไปด้วย" ด้วยความเป็นห่วงหญิงสาวจึงเสนอตัวไปด้วย ส่วนอเนกกลอกตาไปมาอย่างลึกลับก่อนจะเอ่ยด้วยความเกรงใจกับเพื่อนรุ่นน้อง

"เอ็งกลับบ้านเถอะ ดึกมากแล้ว ไม่ต้องห่วงข้า" ยิ่งได้ยินคำพูดแบบนี้ แก้วกัลยายิ่งทำใจดำกับชายหนุ่มไม่ลง เวลาเธอมีปัญหาอเนกมักจะอยู่กับเธอเสมอ และเธอก็อยู่ด้วยทุกช่วงเวลาที่ยี่สิบขวบนี้มีความสุข แล้วเวลาที่ เป็นทุกขีใครจะใจร้ายเอาตัวรอดได้กัน

"ฉันไปเองดีกว่า"

"คุณเป็นอะไรกับอเนก" กุลวัฒน์ถามคำถามที่คิดไว้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แต่ไม่มีโอกาสได้พูดเสียทีเพราะมัวแต่ตอบคำถามของหญิงสาวตรงหน้าที่ ดูเหมือนจะไม่จบไม่สิ้น ความจริงเขาไม่ได้มีหน้าที่มาตอบคำถามใครเพราะเจ้านายของเขาสั่งให้แค่มาเอาตัวอเนกไปเท่านั้นเอง

"ฉัน...ฉันเป็นเมียพี่เอก"

"หา!" เป็นอเนกที่อุทานออกมา

"พี่เอก ฉันไปเอง ดูแลลูกด้วยนะ คุยเสร็จแล้วจะกลับ" หญิงสาวสรุปเสร็จสรรพ

"ไม่ได้หรอกนะ เจ้านายของผมให้มาพาตัวเขาไปไม่ใช่ภรรยาของเขา" กุลวัฒน์แย้งเพราะเขาต้องทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด นายสั่งมายังไงเขาต้องทำตามนั้น แต่หลังจากที่เขาพูดจบประโยคนี้ก็กระซิบขึ้นมาได้เสียก่อน "แต่อาจจะได้ ขอผมบอกเขาก่อน"

กุลวัฒน์พูดจบก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ลักพังก็นสนทนากับเจ้านายโดยไม่คิดจะปิดบังบทสนทนาดังกล่าว

"ครับคุณอื่น บอกว่าเป็นภรรยาครับ ไม่ทราบครับ จะให้คุณอเนกไปไหมครับ" จากนั้นเขาก็เอ้อออกับปลายสายสองสามคำแล้วเก็บโทรศัพท์ลง กระเป๋ากางเกงก่อนหันมายืนจ้องตากับแก้วกัลยาอยู่พักหนึ่งแล้วพยักหน้า

เป็นเชิงว่านายของเขานุญาตแล้ว "คุณผู้หญิงไปกับผม ส่วนคุณอยู่ที่นี้"

คำพูดนั้นไม่ได้ส่อแววของการข่มขู่ เหมือนเขาแค่บอกว่าควรอยู่ที่นี้เท่านั้น เมื่อเห็นอาการกังวลของอเนกหญิงสาวก็เข้าไปจับบ่าของเพื่อนรุ่นพี่อย่างให้กำลังใจทั้งๆ ที่ตัวเองนั้นเป็นฝ่ายที่ควรรับกำลังใจมากกว่า

"ฉันไม่เป็นไรหรอกพี่เออ พวกมันทำอะไรฉันไม่ได้หรอก" เธอกระซิบเบาๆ ก่อนจะเดินตามกุลวดีขึ้นไปที่รถหุคันโตด้านหน้าโดยที่ไม่ได้รู้ชะตากรรมของตัวเองเลยสักนิด

ในรถนั้นเธอนั่งข้างกุลวดีขณะที่เบาะด้านหลัง ชายร่างใหญ่สองคนหนึ่งที่เบาะด้านหน้า ส่วนพวกที่เหลืออยู่ในรถเล็กอีกคันที่ตามหลังมา ดูจากท่าทางการแต่งตัวแล้วน่าจะเป็นพวกบอดีการ์ดหรือมือปืน เป็นไปได้อยู่แค่สองอย่าง พวกนี้หน้าตาน่ากลัวแต่ก็คงไม่เท่าคนที่นั่งอยู่ข้างเธอ เพราะแม้ว่าเขาจะหน้าตาดีดูไม่มีพิษภัย แต่สัญชาตญาณบางอย่างกลับบอกเธอกุลวดีนั้นเป็นคนที่น่ากลัวที่สุดในบรรดาคนพวกนี้

"เจ้านายของคุณนะ เขาเป็นพวกมาเฟียหรือ" หญิงสาวถามขึ้นทำลายความเงียบ

กุลวดีนั้นละสายตาจากมือถือแล้วหันมามองคนข้างๆ อย่างพินิจพิจารณา ก็ไม่เห็นอะไรนอกจากหญิงสาวที่ดูมอมแมมซอมซ่อ เสื้อผ้าราคาถูกที่อยู่บนตัวของเธอยิ่งทำให้ร่างเล็กนี้ดูไม่น่ามองเท่าไร ไหนจะผมที่สั้นจนเกินงาม ดูแล้วเหมือนตั้งใจจะตัดให้เป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิงที่ตัดผมสั้นตามเทรนด์แฟชั่น

"ไม่ใช่ คุณอันเป็นนักธุรกิจ" เขาตอบหัวนก่อนจะหันไปสนใจมือถือเหมือนเดิม

"แล้วคุณทำงานอะไรให้เขาหรือ" อีกคนยังไม่ยอมแพ้ ชวนเขาคุยต่อ

"เลขาฯ"

"ทำไมเลขาฯ ถึงมาทำงานแบบนี้ด้วย ฉันคิดว่า..."

"ผมเป็นเลขาฯ ส่วนตัว จัดการเรื่องส่วนตัว ส่วนเลขาฯ ที่ทำงานนะ คุณอื่นเขามืออยู่แล้ว" ชายหนุ่มตอบตัดความรำคาญเพราะคิดว่ามันจะจบแต่ไม่ได้จบเพียงเท่านั้น แก้วก็ลยาซึกใช้เขาเรื่องเจ้านาย เรื่องวิธีการทำงาน และสุดท้ายที่ร้ายที่สุดคือเธอหลอกถามเขาเรื่องโรงพยาบาลที่กษิตอยู่

ยายนี่ไม่หุ้หุ้แฮะ!

กุลวิวัฒน์ตัดสินใจที่จะนั่งเงียบไม่ตอบคำถามใดๆ ของหญิงสาวข้างกายอีก ความรู้สึกเป็นห่วงเจ้านายแล่นขึ้นมาทันควันเมื่อคิดว่าหากมีผู้หญิงแบบนี้วนเวียนอยู่กับเจ้านายของเขา ผลลัพธ์ที่ได้อาจไม่ใช่การรักษา แต่จะเป็นการเร่งปฏิกิริยาให้มากขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีทางเลือกอื่นเพราะไม่มีเวลาอีกแล้ว

บทที่ 2

กุลวดีเดินนำแก้วกัลยาเข้ามาในบ้านที่เขายกกว่าเป็นของเจ้านาย ครั้งแรกที่เห็นนั้นหญิงสาวอดที่จะตื่นตาดันใจกับภาพที่เห็นไม่ได้เพราะ บ้านหลังนี้ใหญ่เกือบเท่าชุมชนที่เธออยู่ แต่บรรยากาศนี้ไม่เหมือนเลยสักนิด เพราะชุมชนที่เธออยู่นั้นมีผู้คนแออัด เวลาใครทะเลาะกันทีหรือ แม้แต่พูดคุยธรรมดาที่ตั้งใจไปสามบ้านแปดบ้าน แต่ที่บ้านหลังนี้ไม่สิ สมควรเรียกว่าคฤหาสน์มากกว่า ที่นี่แทบไม่มีร่องรอยของสิ่งมีชีวิต มันทั้งเงียบ และวังเวงจนเธอขนลุก

"รอตรงนี่ก่อนนะ อีกลักเตี้ยวคุณอันคงลงมา" กุลวดีนึกว่าก่อนจะนั่งลงตรงข้างเธอ ไม่ได้ขึ้นไปตามเจ้านายของเขาอย่างที่เธอคิด ข้อสงสัยอย่างหนึ่งแวบเข้ามาในหัวของแก้วกัลยา

หรือว่าเขาสื่อสารกันทางโทรจิตเหมือนในหนัง

ความเงียบเข้าครอบงำทันที กุลวดีไม่ได้ชวนเธอคุยหรือพยายามจะสร้างความอุ่นใจใดๆ แก่เธอ เขาแค่นิ่งเฉยๆ สายตามองตรงไปข้างหน้า เหมือนรูปปั้น เป็นอย่างนั้นจนเวลาผ่านไปได้กว่าสี่สิบนาที

หญิงสาวคิดว่าเจ้านายของเขาคงจะเข้านอนไปแล้ว แต่นาทีที่สี่สิบห้า

นั่นเองชายหนุ่มคนหนึ่งก็เดินลงมาจากบันไดสีทองดูโอ้อ่าอลังการนั้น ใบหน้าของเขาต่างจากที่เธอคิดเอาไว้มาก ตอนที่เธอบอกว่าเขาหล่อจนอเนกยิ่งเคลิ้มเธอยังแอบคิดว่านั่นเป็นความคิดเพื่อเจ้าของอเนก แต่สิ่งที่เธอเห็นวันนี้มันไม่ผิดจากที่เพื่อนรุ่นพี่ของเธอบอกเลย ใบหน้าขาวจัดเหมือนไม่เคยโดนแดดแต่ก็ดูดีรับกับบุคลิกลึกลับของเขา สันจมูกโด่งเข้ากันดีกับรูปหน้า ริมฝีปากสีธรรมชาติได้รูป ดวงตาสีน้ำตาลเข้มจ้องมองมาทางเธอไม่วางตาก่อนจะคลี่ยิ้มให้อย่างสุภาพ

"คุณอันครับ เธอคือคนที่นายอเนกส่งมาแทน" กุลวัฒน์ลุกขึ้นตอบทันทีที่ที่เจ้านายของเขาเดินมาถึง "นี่คุณอัน เรียกว่าคุณภาวิณีดีกว่า"

เขาแนะนำเชิงบังคับว่าเธอจะต้องเรียกตามนั้น แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ตอนนี้เธอควรชี้แจงกับเขาเรื่องอเนกและเงินของเขา

"สวัสดิ์ค่ะคุณภาวิณี" แก้วก็เลยยกมือไหว้อย่างเก๋ๆ กังๆ เพราะปกติแล้วเธอไม่ค่อยจะยกมือไหว้ใครสักเท่าไร เขาพยักหน้ารับแล้วนั่งลงบนโซฟา

"นั่งสิ" ภาวิณีว่า "คุณน่าจะรู้แล้วว่าทำไมถึงต้องมาที่นี่" เขาเปิดประเด็นทันทีด้วยสีหน้าเรียบนิ่งไม่ต่างไปจากเดิม รอยยิ้มที่ผุดขึ้นอยู่ช่วงแรกหายไปอย่างสิ้นเชิง ตามมาด้วยอุณหภูมิต่ำลงกะทันหันจนคนลูกทำให้คนที่ปกติหัวก้อไม่กลัวใครอย่างแก้วก็เลยยังรู้สึกเกร็ง

"ฉันอยากจะอธิบาย คือเงินนั้นพี่เอกไม่ได้..."

"ผมไม่ได้อยากรู้ว่าเงินหายไปได้อย่างไร แต่อยากรู้ว่าใครจะรับผิดชอบ" เสียงทุ้มเอ่ยแทรกขึ้นมาไม่เว้นช่องให้อีกคนได้อธิบาย เขาประสานมือทั้งสองข้างไว้บนตักแล้วจ้องมาทางเธอเหมือนจะเอาคำตอบ

"ก่อนที่จะหาคคนรับผิดชอบคุณต้องหาก่อนไม่ใช่หรือไงว่าใครเอาไป" แก้วก็เลยชักรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมานิดหน่อยเมื่อพบว่าเขาไม่ได้คิดที่จะตั้งใจฟังที่เธอพูด

"ผมเป็นคนให้กษิตไป แต่ตอนนี้เงินไม่ได้อยู่ที่เขาแล้ว และจากภาพที่กุลให้ดูคุณคงรู้แล้วว่าใครเอาไป" จบประโยคของเขาแล้วแก้วกัลยาก็รู้สึกถึงความปั่นป่วนและสับสน บางทีคนโกงอาจจะไม่ใช่อเนกแต่เป็นเธอ

"ขอถามหน่อยนะ เงินนั้นจำนวนเท่าไร" หญิงสาวถามขึ้น

"สามล้านครับ" กุลวัฒน์ตอบแทนเจ้านาย

"พี่เอกจะเอาเงินมากขนาดนั้นไปทำอะไร" คำถามของแก้วกัลยาไม่มีใครสามารถตอบได้ดีกว่าตัวการ แต่ตอนนี้เกรงว่าตัวการที่ว่านั้นจะไม่ได้ยอมรับที่จะตอบคำถามของเธอ "มันไม่สมเหตุสมผล ต่อให้พี่ผมเพื่อยก็ไม่มีทางที่พี่เอกจะใช้เงินขนาดนั้น คุณเข้าใจผิดแน่นอน"

"คุณมีทางเลือกนะ จะให้ผมไปเอาตัวมันมาหรือว่าคุณจะรับผิดชอบแทนตามข้อเสนอมัน" เขาเปลี่ยนสรรพนามของอเนกเป็น 'มัน' ได้อย่างหน้าตาเฉย ในขณะที่หญิงสาวกำลังสับสน สิ่งที่เธอเข้าใจในตอนแรกไม่ใช่ว่ากษิตขโมยเงินไปแล้วโยนความผิดให้อเนกหรือ

"ข้อเสนอของพี่เอกคืออะไร เอาฉันมาใช้หนี้หรือไง" พุดไปเธอก็รู้สึกตกลงกับความคิดของตัวเอง ตัวเธอมีประโยชน์อะไรที่จะใช้หนี้ ต่อให้เป็นเหมือนในละครผู้หญิงที่เอาไปชั้ดดอกก็ต้องสวຍระดับนางฟ้าไม่ใช่หรือไง แล้วชายหนุ่มตรงหน้าหล่อเหลาเสียขนาดนี้ ไม่มีทางที่จะต้องมาทำแบบนี้ด้วยซ้ำ ผู้หญิงสีต้องใช้เงินซื้อตัวเขาถ้าไม่ติดว่าเขารวยอยู่แล้วละกัน

"ใช่ ถือว่าเงินนั้นเป็นค่าจ้าง ขอแค่เป็นผู้หญิง มาทำงานกับผมจะได้เดือนละสองแสน ทำงานแค่สามเดือนคุณและอเนกก็เป็นอิสระ" ภาวิชัยเสนอ ทำทางของเขาดูไม่กังวลหรือละอายใจเวลาพุด เหมือนว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คนอื่นเขาทำกัน

"แต่ฉันมีหัวใจแล้วนะ คุณคนนี้น่าจะบอกแล้วนี่" แก้วกัลยาพุดถึงก่อนหน้านี้ที่เธอโมเมว่าเป็นภรรยาของอเนก อีกฝ่ายก็น่าจะรู้ ยิ่งมายื่นข้อเสนอแบบนี้กับภรรยาชาวบ้านอีก โธ่คิดแน่ๆ

"คุณคิดว่าผมโง่หรือ คุณไม่ใช่ภรรยาของเขาสักหน่อย เขาบอกเองว่าไม่ยอมให้ภรรยาตัวเองมาทำงานนี้หรอก" เขาว่า

หญิงสาวหมดคำพูด

"คงไม่ใช่จ้างฉันให้มานอนกับคุณเพราะต้องการมีลูกแบบในละครหรอกนะ" หญิงสาวไม่ได้อยากพูดแต่ข้อเสนอของเขามันบ่งบอกอย่างนั้นทำงานอะไรได้ตั้งเดือนละสองแสนแถมยังต้องเป็นผู้หญิงอีก

"ผมเกลียดเด็ก เพราะฉะนั้นผมไม่ได้อยากมีลูก และที่จำเป็นต้องเป็นผู้หญิงก็เพราะคงไม่มีผู้ชายคนไหนอยากอยู่ด้วยกันกับผู้ชายตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง และสุดท้ายคุณคิดถูกเรื่องหนึ่งที่ผมอาจจะนอนกับคุณ" พอจบประโยคของชายหนุ่มเท่านั้นดอกไม้สดกำใหญ่ก็ปะทะเข้าที่หน้าของเขาอย่างจังขณะที่กุลวัลณ์หน้าซีดเผือดด้วยไม่คิดว่าผู้หญิงที่พามาด้วยจะบ้าดีเดือดขนาดนี้

แจกันเปล่ากลิ้งหกคะเมนอยู่บนพื้นหลังจากหมดประโยชน์เพราะมีคนดึงดอกไม้ที่ประดับประดาอยู่ในตัวของมันออก น้ำในแจกันหกเรียรด แต่ก็ยังไม่น่ากังวลเท่าหยดน้ำที่เกาะอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาของภาวิณี

"สมองแกมีปัญญาแน่ๆ อีกอย่างฉันไม่ได้ก่อเรื่อง ไม่มีเหตุผลที่ฉันจะต้องมารับผิดชอบ" พูดจบแก้วก็โยกก็เดินออกไปทันที หากอยู่นานกว่านี้เธอคงจะต้องฆ่าคน นึกว่ามีแต่ในหนังเสียอีก พวกผู้ชายหน้าตาดีแต่สมองพิการที่คิดว่าผู้หญิงทุกคนจะสามารถซื้อได้ด้วยเงิน แล้วเธอก็ไม่ใช่นางฟ้าขนาดที่จะต้องมารับผิดชอบอะไรแทนคนอื่นถึงแม้ว่าคนคนนั้นจะเป็นเพื่อนรักก็ตาม

ภาวิณียังคงนั่งอยู่ที่เดิม ขณะที่เลขชาย หุ่นไม้ใจเต้นไม่เป็นลำดับด้วยกลัวว่าเจ้านายของเขาจะไม่โห่ แต่ผิดคาดชายหนุ่มนั่งนิ่งก่อนจะค่อยๆ ปาดหยดน้ำที่เกาะอยู่บนใบหน้าด้วยท่าทางใจเย็น ทว่าดวงตานั้นแทบจะลุกเป็นไฟ

"ผมว่ายกเลิกแล้วเอาเงินคืนเถอะครับ ป่านนี้นายอเนกน่าจะยังไป

"ไม่ถึงไหน" กุลวัฒน์เสนอ แต่ก็ต้องหยุดพูดเมื่อเจ้านายของเขายกมือขึ้น เป็นสัญญาณบอกให้หยุด

"เผาบ้านมัน" คำสั่งสั้นๆ แต่ทำเอาคนฟังถึงกับขนลุกเกรียว นานที่ปีหน จะมีใครกล้าทำให้ภาวิณีโมโหขนาดนี้ เห็นที่ผู้หญิงคนนั้นคงจะไม่ได้อยู่ อย่างสงบสุขเสียแล้ว

"แล้วเรื่องผู้หญิงยังไงผมจะหาให้ใหม่ นะครับคุณอัน"

"ไม่ต้อง! ฉันไม่เอาผู้หญิงคนอื่น" คนพูดยึดตัวลุกขึ้น เขาสวมเพียง เสื้อแขนยาวสีน้ำตาลกับกางเกงขายาวล้าลองแบบสบาย หากมีคนสังเกตเห็น คงจะเห็นรอยแผลสีแดงยาวบริเวณลำคอซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้เขามักจะใส่ เสื้อผ้ารัดกุมแบบนี้

"แต่คงยากนะครับ" กุลวัฒน์เอ่ยอย่างเกร็งๆ

"ถ้ามันง่ายฉันก็ไม่อยากได้ ไปจัดการมา" คำพูดของภาวิณีถือเป็น ที่สุด ไม่มีอะไรต้องโต้เถียงอีก เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ก็ต้องเป็นไปไม่ได้หากเขา ต้องการอย่างนั้น หลังจากพูดจบผู้เป็นเจ้านายก็เดินตรงกลับไปยังห้องนอน ชั้นบน ปล่อยให้เลขาฯ หนูนั่งหน้าเค็รียดอยู่ด้านล่าง

เขาเป็นเลขาฯ ของภาวิณีมาเจ็ดปีตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ สามเดือนแรก แทบจะกระโดดตึกตายเพราะความเครียด แต่ก็ผ่านมันมาได้ตลอด การเป็น คนที่อยู่ใกล้ตัวของชายหนุ่มที่มีนิสัยประหลาดอย่างภาวิณีไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ไหนจะต้องรองรับอารมณ์ของอีกฝ่าย คำสั่งแปลกๆ ที่ไม่ว่ายังไงก็จะต้อง ทำตาม และที่สำคัญที่สุดคือโรคประหลาดที่ชายหนุ่มเป็นเวลาที่โมโหจัด เขายังต้องจัดการเรื่องนี้ด้วย เงินเดือนหกหลักที่เขาได้รับในแต่ละเดือน ผิวเฟินอาวจะดูมากไปสำหรับเลขาฯ ส่วนตัว แต่มันไม่มากไปเลยสำหรับ เรื่องที่เขาต้องจัดการ

ครั้งนี้ก็เช่นกัน การหาผู้หญิงสักคนมาให้ภาวิณีนั้นไม่ใช่เรื่องยากเย็น เชิญใจอะไร ด้วยคุณสมบัติภายนอกของชายหนุ่ม แค่เห็นหน้าเท่านั้นผู้หญิง

ทุกคนก็พร้อมที่จะเข้ามา เพียงแต่ใช้เวลาไม่นานเท่าไรหรอกก็ต้องกระเด็นออกไปเพราะทนความน่ากลัวของชายหนุ่มไม่ไหว แต่กับผู้หญิงคนนี้ 'แก้วกัลยา' เขาไม่แน่ใจเลยว่าเธอจะยอมมาโดยง่าย อีกอย่างเธอไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องเงินที่หายไปนั่นเลยสักนิด การบีบให้เธอรับผิดชอบนั้นมันดูจะเลวร้ายไปหน่อย

สิ่งแรกที่แก้วกัลยาทำคือการบุกบ้านของอเนกและอรนิต แต่พอมาถึงทุกอย่างมันเริ่มแจ่มชัดขึ้นเมื่อบ้านปิดเงียบ ประตูไม่ได้ล็อก รถเก๋งคันงามที่อเนกใช้ขับไปส่งกษัตริย์ก็หายไปอย่างไร้ร่องรอยเหลือแต่มอเตอร์ไซค์คันเก่าที่อเนกใช้วิ่งวิน ร่องรอยด้านนอกยังไม่เท่าด้านในที่ทำให้หญิงสาวใจหล่นหายไปอยู่ตาคู่ จากที่เชื่อเต็มร้อยในตอนแรกว่าอเนกไม่ได้เป็นคนเอาเงินหนีหายไปกลายเป็นศูนย์เมื่อพบว่าตัวการได้เก็บข้าวของหนีไปหมดแล้ว

ข้อความบนกระดาษเล็กๆ แปะอยู่ข้างฝาบ้านด้านหนึ่งเหมือนจงใจให้คนที่เข้ามาเห็นชัดเจน แก้วกัลยาดึงกระดาษแผ่นนั้นมาดูก็พบว่า เป็นลายมือของอเนกที่เขียนลวกๆ เอาไว้

'ข้าขอโทษ'

อเนกเอาเธอไปขายให้กับภริษณีย์ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยแม้แต่หน่อย แล้วไอ้คนรวยโรคจิตนั้นมันก็ทำเหมือนยอมให้เธอเชิดเงินไปอย่างนั้นล่ะ มีหลายอย่างที่ไม่ชอบมาพากล แต่ตอนนี้เธอเห็น้อยเกินกว่าจะคิดอะไร ร่างบางทรุดลงกับพื้นอย่างหมดแรง ขาทั้งสองข้างปวดไปหมดเพราะเดินออกมาจากบ้านหลังใหญ่ นั่นนี่ยังจะมาเจอรถโดยสารนี้ยังไม่นับที่จะต้องตื่นมาตอบคำถามของนางสุตาอีกร้อยแปดคำถามในตอนเช้า

"ไอ้พี่เอก เจอเมื่อไหร่จะกระที่บให้จมธรณี" หญิงสาวพึมพำอย่างโมโห

ก่อนจะพิงตัวเข้ากับฝาบ้านที่เจ้าของทิ้งกระดาษเอาไว้ ยังมีของอีกนิดหน่อย ที่อเนกยังขนไปไม่หมดโดยเฉพาะโหลปลากัดสองใบที่เจ้าของหวงนักหวงหนา แต่กลับลืมทิ้งเอาไว้ในยามฉุกเฉิน

เป็นไปได้! หากเป็นอเนกจริง ต่อให้ไฟเกิดไหม้บ้านขึ้นมา อย่างที่สองที่เขาจะเอาออกมานอกบ้านรองจากลูกกับเมียคือไอ้ 'ปืด' กับ 'จอร์จ' ปลากัดสองตัวที่ประคบประหงมเลี้ยงมาอย่างดี

ก๊อกรๆ เสียงเคาะประตูดังขึ้นก่อนประตูไม้เก่าๆ ที่หวัดพังอยู่หลายรอบ ในวันเดียวกันจะค่อยๆ เปิดออกเผยให้เห็นใบหน้าที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นอีกเป็นครั้งที่สอง เลขชายหนุ่มไม่ได้ทำหน้าที่แปลกใจเท่าไรที่เห็นเธออยู่ในนี้ ถ้าดูจากที่เขาเลือกเคาะประตูก่อนจะเข้ามาก็พอเข้าใจแล้วว่าเขาดังใจเคาะให้เธอรู้ตัว

"คุณมาที่นี่อีกทำไม ตอนนี้ไม่มีใครอยู่แล้ว"

"ผมว่าคุณออกไปก่อนดีกว่า อีกเดี๋ยวบ้านหลังนี้จะถูกเผา ไม่สนุกแน่ หากมีคนอยู่ในนี้ด้วย" เขาลากเสียงยาวในประโยคสุดท้ายเหมือนว่าเป็นเรื่องล้อเล่น แต่สาบานได้ว่าเธอได้กลิ่นน้ำมันฉุนหึ่งตามมาหลังจากเขาพูดจบ แม้จะแอบคิดว่านี่คือคำขู่เท่านั้นเพราะแถวนี้ใช้ว่าเป็นพื้นที่ปลอดคนเสียเมื่อไหร่ ถึงบ้านของอเนกจะไม่ได้ติดกับบ้านใครเพราะอยู่ท้ายซอย แต่พาคคนมาเผาบ้านกันแบบนี้มันค่อนข้างเสี่ยงไปหน่อย

"จะบ้าหรือไง บ้านคนนะไม่ใช่เงินงเด็กลงจะได้มาเผากันอย่างง แบบนี้ออกไปก่อนที่ฉันจะแจ้งตำรวจจับ" ปากก็พูดไปอย่างนั้น เธอรู้ดีว่าตำรวจแถวนี้มันเสียงเคื่องแคไหนด

"ผมคงทำอย่างนั้นไม่ได้หรอกครับ นี่เป็นคำสั่งของคุณอัน คงจะโมโหคุณที่เอาดอกไม้ไปใส่หน้านะครับ" กุลวัฒน์อดไม่ได้ที่จะกระแหยะกระแหยะหญิงสาวที่ยังไม่รู้ตัวว่าได้ทำอะไรลงไป ตั้งแต่เขาทำงานมาก็ไม่เคยเห็นใครทำอย่างนั้นกับเจ้านายมาก่อน

ส่วนอีกคนที่ไม่เห็นว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่อะไร กับแค่เอาดอกไม้ในแจกันปาใส่ โชคดีที่เป็นเธอ หากเป็นผู้หญิงคนอื่นอาจจะใช้ทั้งแจกันเลยก็ได้ มีอย่างไหนพูดเรื่องแบบนี้ออกมาได้กับคนที่เจอกันครั้งแรก

"ที่ฉันทำเพราะว่าเจ้านายของคุณมันโรครจิต คนโรครจิตก็สมควรโดนแบบนี้"

"คุณอื่นไม่ได้โรครจิต คุณต่างหากที่ทำให้ตัวหยาบคาย" หนุ่มแวนเถียงขึ้นมาอย่างเป็นเดือดเป็นร้อนแทน

"ยังงี้ก็ช่าง ถ้าบ้านหลังนี้ใหม่ ฉันเอาเรื่องพวกแกทั้งหมดแน่" หญิงสาวทำหน้าตาทำทนาย

"ทำไมคุณต้องมาเป็นเดือดเป็นร้อนแทนด้วย ในเมื่อคุณบอกเองว่าไม่เกี่ยว"

"ฉันแค่ต้องการจะปกป้องสิทธิ์ของไอ้พี่เอก"

"ครับ"

"ครับอะไร"

"เอาเป็นว่ารู้แล้ว นี่พวกข้างหลังมาเอาคุณผู้หญิงออกไป" เขาพูดกับเธอก่อนจะหันไปตะโกนเรียกคนจากด้านนอกมา ไม่นานชายต่างชาติร่างยักษ์สองคนก็เดินตรงเข้ามาที่แก้วกัลยาแล้วพยายามจะลากเธอออกไป

"นี่แกไม่ได้ยินที่ฉันพูดหรือไง" หญิงสาวโวยวายขณะโดนจับล็อกแขนขาทั้งสองข้างและกำลังจะถูกหิ้วออกไปจากบ้าน พลันสายตาสบเข้ากับบางอย่างซึ่งอย่างน้อยควรเป็นสิ่งที่เธอควรรักษาเอาไว้

"เดี๋ยวจ้ะ ขอเอาไอ้ปัดไอ้จอร์จออกมาก่อนได้ไหม" แก้วกัลยาทำเสียงอ่อนลงแล้วพยายามดิ้นออกจากการควบคุมของสองยักษ์ที่จับตัวเธอไว้ ปลากัดสีดำสองตัววิ่งว่ายไปมาอยู่ในโหลอย่างไม่รู้ชะตากรรม แต่ยังไงมันก็ควรมีชีวิตรอด

ในขณะที่คนสั่งการกำลังงกับคำพูดที่เพิ่งได้ยินหญิงสาวก็สะบัดตัว

อย่างรวดเร็ววิ่งไปเอาโหลปลากัดสองใบมาอุ้มเอาไว้ราวกับว่ามันเป็นของมีค่ามาก จะว่าไปไอ้เจ้าสองตัวนี้เธอกับอเนกพากันเอามาเลี้ยง แต่นางสุดานั้นไม่ยอมเลยต้องยกปลากัดของเธอให้อเนกไป ถือว่าเป็นตัวแทนแห่งมิตรภาพ

"ฉันออกไปก็ได้ ผากไว้ก่อนเถอะ พวกแกต้องได้ไปนอนในคุกแน่" แก้วกัลยาส่งสายตาอาฆาตและพยายามเดินให้ห่างชายร่างยักษ์สองคนด้วยกลัวว่าจะถูกจับหัวไปอีก สองแขนหนีบโหลปลากัดเอาไว้สองข้างก่อนจะเดินเร็วๆ ออกไปที่ประตู พลังคิดว่าเรื่องวุ่นๆ ที่เกิดขึ้นวันนี้มันเหมือนความฝันมากกว่าความจริง บางทีกลับบ้านไปนอนสักตื่นทุกอย่างอาจจะกลับมาสภาพเดิมก็ได้

หญิงสาวย่องขึ้นบ้านพยายามทำเสียงให้เบาที่สุดเพื่อไม่ให้นางสุดาตื่นขึ้นมาสวดยับเรื่องที่เรากลับบ้านเอาเกือบจะเช้า เธอเปิดประตูเข้าไปในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ของตนแล้ววางโหลปลากัดไว้มุมห้องก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาหาเบอร์ของสองคนผิวเมียที่ก่อเรื่องแล้วโทรที่ละเบอร์ ผลเหมือนกันคือไม่มีสัญญาณตอบรับ ร่างบางถอนหายใจ รู้สึกเหนื่อยหน่ายและที่แย่ที่สุดเธอรำคาญความเหนียวเหนอะหนะตามตัว แต่ก็ไม่ได้มีความคิดที่จะไปอาบน้ำ ได้แต่นอนราบไปกับพื้นด้วยความอ่อนเพลีย

"นั่งแก้ว! นั่งแก้ว!" เสียงร้องโวยวายของนางสุดาทำให้แก้วกัลยาที่กำลังหลับอยู่สะดุ้งตื่นทันที เมื่อมองไปที่ประตูห้องก็พบว่ามันกำลังถูกทุบจากด้านนอกอย่างแรง หากปล่อยนานไปกว่านี้มันอาจจะหลุดออกมา

"อะไรแม่!" อีกคนตะโกนถามกลับไป

"บ้าน! บ้าน! ไอ้เอกไฟไหม้วอดวายทั้งหลังเลย ไม่รู้มันตายกันทั้งครอบครัวหรือเปล่า" คนฟังถึงกับหน้าถอดสีเมื่อพบว่าเรื่องเมื่อคืนไม่ใช่ความฝัน โหลปลาสองโหลยังตั้งอยู่จุดเดียวกับที่วางไว้เมื่อวาน เนื้อตัวของเธอ

มอมแมมไม่ได้ผ่านการอาบน้ำ ภาพเมื่อวานโผล่เข้ามาในหัวเป็นฉากๆ แต่ที่เด็ดที่สุดคือฉากที่เธอเอาดอกไม้หนึ่งกำปาลใส่หน้าพอมหาเศรษฐีรูปหล่อคนนั้น

แกวกัลยากระด้างตัวลุกขึ้นก่อนจะเดินไปปลดล็อกประตูห้อง เห็นมารดาในสภาพหน้าตาตื่นเหงื่อท่วมตัวแล้วอดที่จะขวัญเสียไม่ได้ อย่างน้อยเธอควรไปดูสภาพบ้านของอเนกเสียหน่อยว่ามันเสียหายขนาดไหน

เมื่อมาถึงที่แกวกัลยาก็พบว่าบ้านไม้ขนาดเล็กทรุดโทรมที่เธอเคยมาเยี่ยมเยียนอยู่บ่อยครั้งตอนนี้เหลือแต่ซี้เถ่าสีดำเมี่ยม ไม่มีร่องรอยของอะไรทั้งสิ้นที่เธอพอจะจำได้ ชาวบ้านที่มุงดูต่างพากันออกความคิดเห็นว่าสามคนพ่อแม่ลูกน่าจะตายในกองเพลิงที่บังเอิญไหม้อยู่หลังเตียนนี้ มีแกวกัลยาเท่านั้นที่รู้ว่าไม่ใช่

"มันเผาจริงหรอเนี่ย" หญิงสาวพึมพำเสียงเบา

"กัน! อยู่นี่เอง เพลงหาดังนาน"

แรงบีบที่ขาทำให้หญิงสาวหันไปมองเจ้าของมือที่วิ่งหน้าตาตื่นมาไม่แพ้กันด้วยคงตกใจที่เกิดเหตุไฟไหม้ที่บ้านของอเนก และถึงแม้รติยาจะไม่ได้สนิทกับอเนกเหมือนอย่างเธอ แต่ก็รู้จักกันพอสมควร

"ไฟไหม้ได้ยังไงนะ แปลกจัง แล้วนี่พี่เอกอยู่ในนั้นด้วยหรือเปล่า" รติยาถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบไม่ได้แสดงอาการตื่นตระหนกออกมามากนัก

"ไม่อยู่หรอก" แกวกัลยาตอบเพื่อน

"แล้วพี่เอกอยู่ไหน เขาติดต่อกันหรือเปล่า"

"ก็ไม่" คนตอบเริ่มคิดแล้วว่าเรื่องจริงมันเป็นอย่างงี้กันแน่ ระหว่างอเนก กษิต และคุณภาวิชัยคนนั้น สามคนนี่จะมีอะไรแปลกๆ

เริ่มจากเด็กที่ร้านบอกว่าอเนกออกจากงานแล้วไปทำงานกับกษิต แล้วอเนกกลับบอกว่าไม่ได้ไปทำงานกับกษิตแต่ทำงานกับภาวิชัย ต่อมาภาวิชัย

ส่งคนมาที่บ้านของอเนกแล้วกล่าวหาว่าอเนกเป็นคนที่ขโมยเงินนั้นจาก กษัตริย์ไป แต่พอเธอไปคุยกับภริยาภรรยาบอกว่าไม่ใส่ใจเรื่องเงินแต่ต้องการ ผู้หญิง ตอนนั้นเงินไม่รู้อยู่ที่ไหน สุดท้ายเมื่อกลับมาที่บ้านของอเนก เธอก็พบ ข้อความบอกว่า 'ขอโทษ' เหมือนกับว่าจริงๆ แล้วอเนกนั้นแหละที่หักหลัง เธอแล้วเอาเงินไป

เรื่องมันเป็นยังไงกันแน่...แล้วตอนนี้อเนกอยู่ที่ไหน...

เมื่อหาคำตอบไม่ได้ก็ยิ่งทำให้หญิงสาวนั่งงานด้วยความอยากรู้ ตอนนี้นั่นคนที่เธอยังไม่ได้เจอหลังจากเกิดเรื่องคือกษัตริย์ เขาน่าจะรู้อะไรบ้าง แต่ปัญหาคือเธอจะหาตัวเขาได้จากที่ไหน

"ทำหน้าอย่างนั้นคิดอะไรอยู่ล่ะกัน" รติยาร้องทักขึ้นเมื่อเห็นอีกคน ขมวดคิ้วจนแทบจะผูกกันเป็นปม น้อยครั้งนักที่แก้วกัลยาจะเมินคำพูดของเพื่อน เพราะทุกครั้งไม่ว่ารติยาพูดอะไรจะทำอะไรหญิงสาวก็ต้องเปิดหูฟังถ่างตา ดูอยู่ตลอด

"เพลง วันนี้ยกเลิกนัดก่อนนะ มีธุระต้องจัดการนิดหน่อย ไว้พรุ่งนี้ได้ไหม" แก้วกัลยาหันมาถามเพื่อนรักที่ตอนนี้ดูเหมือนจะงงงวยกับท่าทางของเพื่อนสาว นี่เป็นครั้งแรกที่แก้วกัลยาปฏิเสธเธอ แต่ก็อีกนั่นแหละ ความกลางแคลงใจ มันทำให้หญิงสาวรู้สึกอยู่ไม่สบาย ถึงแม้จะไม่ใช่เรื่องของตัวเอง แต่ตอนนี้ เหมือนกับว่าเธอก้าวเข้ากองไฟไปครึ่งตัวแล้ว เหลืออีกครึ่งตัวถ้าไม่เอา เข้าไปถามก็ไม่รู้ว่าในกองไฟนั้นมันมีอะไร

"ก็ได้ แต่มะรีนนี่เพลงกลับแล้วนะ ห้ามเบี้ยวอีกล่ะ" รติยาบอกเพื่อน โดยไม่คิดซักไซ้ต่อว่าวันนี้เพื่อนของเธอจะไปไหนถึงแม้จะอยากรู้มากก็ตาม ถ้าให้เดาก็คงเป็นเรื่องเกี่ยวกับอเนกที่อยู่ๆ บ้านก็โดนไฟไหม้แล้วคนในบ้าน ก็หายไปทั้งบ้านนั่นแหละ

แก้วกัลยากลับไปที่คฤหาสน์ของภริยาภรรยา พยายามเพ่งมองความ

เคลื่อนไหวรอบบ้าน แต่ก็ไม่เห็นอะไร อาจเป็นเพราะบริเวณรอบบ้านนั้นกว้างเกินกว่าจะสามารถเพ่งหาคนที่เธอต้องการได้ อย่างแรกที่เธอต้องหาให้เจอคือที่อยู่ของกษิต ถ้าเป็นอย่างที่กุลวดีหมั่นบอกจริงตอนนี้กษิตน่าจะอยู่ที่โรงพยาบาลสักแห่ง แต่โรงพยาบาลในกรุงเทพฯ มันมีมากกว่าดอกเห็ดเสียอีก เธอคิดไม่ออกเลยว่ากษิตจะไปอยู่ส่วนไหน ดังนั้นมีวิธีเดียวคือตามกุลวดีไป

ภาวิณีนั่งมองจอมอนิเตอร์อย่างสนใจเมื่อเห็นร่างบางที่เพ่งเจอเมื่อคืนยืนอยู่หน้าบ้านอย่างน่าสงสัย เธออยู่ในชุดเดียวกับกับที่มาเมื่อวานซึ่งเขาไม่แน่ใจว่าเธอไม่ได้กลับบ้านหรือกลับแต่ไม่ได้อาบน้ำ เขาไม่สนใจหรอกว่าผู้หญิงที่เฝ้าที่ตึกที่ตึกสูงเอาดอกไม้มาปาสีหน้าเขาอย่างไรมารยาทนั้นจะปล่อยให้ตัวเองเฝ้าหรืออะไร แต่เธอจะรู้ว่าการที่มากทำกิริยาต่ำทรมานแบบนี้กับเขาต้องได้รับผลอะไรบ้าง ร่างสูงเหยียดตัวลุกขึ้นจากโต๊ะทำงานที่ใช้ประชุมแบบวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ตั้งแต่ตอนสายจนเกือบเที่ยงแล้วพาตัวเองไปหยุดยืนอยู่ใกล้หน้าต่าง มองทอดออกไปยังด้านหน้าสุดก็เห็นคนตัวเล็กไกลลิบอยู่ริมรั้ว

เขากระตุกยิ้มอย่างร้ายกาจเมื่อคิดว่ากุลวดีจะจัดการอย่างไรเพื่อบีบให้หญิงสาวอวดดีนั้นจนมุม เขานั่งรอฟังข่าวดีจากเลขาฯ หนุ่มตั้งแต่เช้าและคิดว่าอีกไม่นานคงจะได้ยิน

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นจากด้านหลังทำให้คนที่กำลังรออยู่สมหวัง เขารีบรับสายของกุลวดีทันทีที่ด้วยหวังจะได้ยินว่าบ้านของอเนกโดนเผาเรียบร้อยแล้ว และผู้หญิงที่ยืนอยู่หน้าบ้านนั้นตอนนี้กำลังอ่อนนอยากรับข้อเสนอของเขา

"ว่าไงกุล"

"เรื่องบ้านของนายอเนกเรียบร้อยแล้วครับ" กุลวดีรายงาน

"แล้วเรื่องอื่นล่ะ"

"..."

ความเงิบของกุลวฒน์ทำให้อีกคนอารมณ์เสีย นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขารอฟัง
สิ่งที่เขาอยากฟังจากกุลวฒน์คือ 'เธออยู่หน้าบ้านคุณอื่นแล้วครับ' ไม่ใช่
ความเงิบแบบนี้

"กุล ฉันไม่ได้จ้างนายมาเงิบใส่นะ"

"ขอโทษครับคุณอื่น แต่ผมเช็กแล้ว เธอชื่อแก้วกัลยา เป็นลูกคนเดียว
มีแม่เป็นแม่ค้าขายข้าวแกง ร่างกายแข็งแรงดี ไม่เป็นหนี้เป็นสิน มีเงินเก็บ
พอประมาณ ส่วนตัวลูกสาวอายุยี่สิบ ตอนนี่ไม่ได้เรียนหนังสือแล้ว เวลาว่าง
ก็กินเหล้าเข้าปอนแล้วก็รับจ้างทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ ไปตามเรื่อง ดูแล้วก็ไม่ได้
เดือดร้อนเรื่องเงินครับ" กุลวฒน์ตอบไปตามข้อมูลที่สืบมาได้ในเวลา
ยังไม่ถึงแปดชั่วโมง ตั้งแต่เมื่อคืนเลขาฯ หนูมยังไม่ได้นอนเลยสักงีบเดียวเพราะ
ต้องหาข้อมูลของแก้วกัลยา เท่าที่ได้ก็ไม่สามารถทำอะไรที่เป็นการบิบบหญิงสาว
ได้เลย แม้จะไม่ได้ร่ำรวยแต่ก็ไม่เดือดร้อน

"ก็ทำให้เดือดร้อนสิ ฉันต้องบอกใหม่ว่าทำยังไง" ภาวิณีว่าก่อนจะ
กดตัดสายไปเสียดื้อๆ เพราะกุลวฒน์ทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ชายหนุ่มสูดหายใจ
เข้าลึก รู้สึกว่าห้องทำงานเริ่มหมุนคว้างหัวใจเต้นเร็ว และก่อนที่จะควบคุม
อารมณ์ไม่ได้เขารีบเทยาที่วางอยู่บนโต๊ะทำงานเข้าปากก่อนจะตี่มน้ำตาม
อย่างรวดเร็ว

หัวใจของภาวิณีเต้นช้าลงจนเป็นปกติพอดีกับภาพที่มองเห็นก็
กลับมาเป็นปกติ ทุกครั้งที่เขาโมโหจะมีอาการแบบนี้ หากกินยาไม่ทันหรือ
อาการกำเริบขึ้นฉับพลันเขาก็จะขาดสติและมองไม่เห็นอะไรอีก จากนั้นก็
จะควบคุมตัวเองไม่ได้ บาดแผลตามร่างกาย รอยบาดของเศษแก้วและ
กระจกตามเนื้อตัว และรอยขีดตามตัวที่เกิดขึ้นโดยที่เขาไม่ได้อะไรมาบ่งบอก
ได้ถึงความน่ากลัวของโรคประหลาดที่เขาเป็นอยู่ การอยู่
คนเดียวในบ้านหลังใหญ่พยายามไม่ข้องเกี่ยวกับใครคือวิธีที่เขาป้องกัน

ตัวเองจากโลกภายนอก จนกระทั่ง...

ภาวิชัยหุบมือกรอรูปไม้สีน้ำตาลเงาสวยขึ้นมาและมองคนในรูปนั้นอย่างมีความหมาย หญิงสาวหน้าตาสวยในชุดกระโปรงสีน้ำเงินกำลังมองมาทางเขาด้วยรอยยิ้ม หากแต่เสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นมาท่ามกลางรอยยิ้มนั้น 'เพื่อน พิมกำลังจะแต่งงานแล้วนะ'

ชายหนุ่มกระแทกกรอรูปนั้นลงบนโต๊ะอย่างแรงก่อนจะพยายามควบคุมสติไม่ให้หลุดไป เขาทำได้ดีในหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา พยายามไม่ออกจากบ้านไปไหน ปล่อยให้กุลวิฑน์จัดการเรื่องจุกจิกวุ่นวายทั้งหลาย หากเป็นเรื่องที่ต้องจัดการเองเขาก็จะให้กุลวิฑน์พาคนมาพบที่นั่นแทนที่จะออกไปที่อื่น ไม่มีใครทำให้เขาโมโห ดังนั้นหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาจึงปลอดภัย หรือจะมีก็แค่เล็กน้อยเท่านั้นที่เขาไม่สามารถคุมสติได้ จนเมื่อวานนี้เองที่เขารู้สึกโกรธสุดๆ ตอนผู้หญิงคนนั้นปาดอกไม้ใส่หน้าเขา แต่ที่ประหลาดคือเขาไม่รู้สึกลikeเหมือนทุกครั้งที่จะใจเต้แแรง วิ่งเวียนก่อนจะสติหลุดไป รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ข้าวของพินาศพังทลาย ตามเนื้อตัวมีแต่รอยแผลแบบที่เคยเป็น

เพราะอะไรกัน...

บทที่ 3

กุลวัณน์จนแต่ไม่คิดว่าเจ้านายของเขาจะอยากได้ผู้หญิงจอมซ่อคนนั้นมากกว่าเงินสามล้านที่จ่ายไป ก่อนหน้านั้นเขาเคยหาผู้หญิงมากมายมาให้ภริยา แต่ไม่นานก็ต้องหนีหายไปทั้งหมดเพราะกลัวจนให้เงินขนาดไหนก็ไม่เอา เลขาฯ หนุ่มทั้งตัวลงบนเบาะรถยนต์อย่างหมดแรง ต้องมาหาทางคิดว่าจะทำยังไงให้เอาผู้หญิงคนนั้นใส่พานไปถวายให้เจ้านายของเขาได้

"คุณคะ" เสียงหวานของผู้หญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเบาะรถข้างหลังแต่ไม่ได้ปิดประตูเงยหน้ามองเจ้าของเสียงหวานนั้น สิ่งที่เขาเห็นคือร่างบางของสาวสวยคนหนึ่งที่ตั้งกายด้วยเสื้อยัดสบายๆ กับกางเกงขาสั้น

"มีอะไรให้ช่วยไหมคะ" รติยาถามชายหนุ่มท่าทางภูมิฐานที่เธอไม่คิดว่าจะได้มาเจอในแบบนี้ หญิงสาวยิ้มกริ่มเมื่อเห็นท่าทางงะงะของเขา ยามที่เธอมอง ไม่แปลกหรือที่ผู้ชายมักจะทำท่าทางแบบนี้เมื่อพบเจอกับผู้หญิงสวยไร้เดียงสาและแสนดี

"เอ่อ ผมหิวข้าวนะครับ แถวนี้อีกร้านข้าวแกงอร่อยๆ ใหม" กุลวัณน์แสสร้อยยิ้มใส่ก่อนจะตีสีหน้าในแบบเดียวกันกับหญิงสาว ความจริงคนตรงหน้า

เขานั่นจะถือว่าเป็นคนแปลกหน้าก็คงไม่ใช่ เพราะจากประวัติอย่างละเอียดของแก้วกัลยาแน่นอนว่าเขามีรูปทุกคนที่เกี่ยวข้องและหนึ่งในนั้นก็คือผู้หญิงคนนี้

และเป็นไปตามคาดเมื่อร้านข้าวแกงที่รติยาอาสาพาเขาไปคือร้านของนางสุตามารดาของแก้วกัลยาที่ดักข้าวแกงไปตำลูกค้าไปตามประสาแม่ค้าปากตลาด นอกนั้นก็ไม่ได้มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษเพราะทุกอย่างที่เขาสัมผัสได้มันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดา แต่ที่น่าสยดสยองกลับเป็นคนที่อาสาพามามากกว่า

รติยาชวนเขาคุยเสียใจ้อยแล้วประหนึ่งว่ารู้จักกันมานานทั้งๆ ที่เพิ่งเจอกันยังไม่ถึงชั่วโมงดี เธอแนะนำว่าร้านนี้คือร้านของนางสุตามารดาของเพื่อนสนิทของเธอ ดูผิวเผินเหมือนหญิงสาวจะเป็นคนที่อริยาไฉยดี ร่าเริงและเข้ากับคนง่าย แต่เอาเข้าจริงเขากลับรู้สึกประหลาดยามที่เธอส่งสายตามาทางเขา ซึ่งนั่นก็ไม่ได้ทำให้เขาละเลยเรื่องที่ต้องการจะรู้

"คุณเพลงเป็นเพื่อนกับลูกสาวเจ้าของร้านมานานแล้วหรือครับ" ชายหนุ่มถามขณะกำลังยกช้อนเข้าปาก หลังจากกินคำแรกเข้าไปก็ต้องยอมรับเลยว่าแม่ค้าร้านนี้ทำกับข้าวอร่อยจริงๆ ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมมีคนมานั่งกินกันเยอะขนาดนี้ อย่างนี้ถ้าหากว่าจะจ้างนักแสดงมาพั่งร้านมันก็คงจะดูน่าสงสารไป เสียตายแกงอร่อยๆ ด้วย

"เรียกเพลงเฉยๆ ก็ได้ค่ะไม่ต้องเรียกคุณหรือคุณ เพลงกับกันนะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่มัธยมต้น ไปมาหาสู่กันอยู่นี่ล่ะค่ะ" อีกคนตอบคำถามอย่างเต็มอกเต็มใจ ไม่ได้นึกสงสัยเลยว่าหนุ่มหล่อนี้รนามคนที่ยังไม่แม้แต่จะแนะนำตัวเองกับเธออยากจะรู้เรื่องของเพื่อนเธอไปทำไม "คุณชื่ออะไรหรือคะ"

รติยาพยายามทำตาโตไว้เพียงสาเพื่อที่เขาจะได้ไม่คิดว่าเธออ่อยท่าทางแบบนี้ใช้มานับครั้งไม่ถ้วนแล้วก็ได้ผลเสียทุกครั้ง

"คุณป้าเรามีลูกชายหรือลูกสาวคนอื่นไหมครับ" กุลวัฒน์แทบไม่ได้ฟังในสิ่งที่หญิงสาวตรงหน้าถาม เขาเลือกที่จะจ้องมองนางสุดามากกว่าจะให้ความสนใจกับรติยา

"ไม่มีค่ะ กันเป็นลูกคนเดียว"

"แล้วป้าเขาไปกู้เงินอะไรที่ไหนบ้างหรือเปล่าครับ" กุลวัฒน์ถามอย่างลึมตัว

รติยาขมวดคิ้วแน่นเมื่อได้ยินคำถามดังกล่าวแล้วหันไปมองที่มารดาของเพื่อนอย่างสงสัยใคร่รู้ ไม่ใช่ว่าวันนี้นางสุดาทำอะไรผิดสังเกตหรือว่าเธอรู้อะไรบางอย่างที่เกี่ยวกับคำถาม แต่เป็นเพราะเธอเริ่มสงสัยว่าทำไมสถานะทางการเงินของนางสุดาถึงเป็นที่สนใจของหนุ่มคนนี้นัก เขาควรจะสนใจสาวสวยตรงหน้าที่รอให้เขาแนะนำตัวอยู่ไม่ใช่หรือ

"ก็ไม่มีนะค่ะ ป้าดาแกรายได้เยอะจะตาย ส่วนกันถึงไม่ได้มีงานประจำทำเป็นหลักแหล่ง แต่ไปนั่งเล่นไพ่แบบเดียวก็ได้เงินเยอะแยะแล้ว ไม่เดือดร้อนหรอกค่ะ"

หญิงสาวตอบไปตามความจริง เมื่อก่อนเธอยังนึกอิจฉาแก้วกัลยาอยู่เลยที่มารดาของเพื่อนนั้นขยันขันแข็งรู้จักเก็บเงิน ไม่เหมือนที่บ้านของเธอที่มารดาเอาแต่กินเหล้าเมา

"คุณมีเรื่องอะไรกับป้าดาหรือเปล่าค่ะ ตั้งแต่มาถามเรื่องป้าแกจ้ง" รติยาถามอีกครั้งเมื่ออีกฝ่ายเงียบไป เขาทำหน้าครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้าน้อยๆ แล้วกินต่อ สมอของเขาดอนนี้มีแต่เรื่องของแก้วกัลยาเต็มไปหมดดูจากสถานการณ์แล้วหากว่าเขาไม่ลองทำชั่วดูซะบ้างเขาก็จะเป็นฝ่ายได้รับความเดือดร้อนเสียเอง อย่างน้อยโดนตำรวจจับก็ยิ่งดีกว่ากลับไปหาภาวิชัยโดยไม่มีผลงาน

"เพลง เห็นนั่งแก้วมันบ้างหรือเปล่า วิ่งออกไปดูบ้านไอ้เอกแล้วหายไปเลย" นางสุดาเดินมาถาม

"เห็นบอกว่าจะไปทำธุระอะไรสักอย่างเมื่อเช้าจะป่า แล้วก็หายไปเลย"
หญิงสาวตอบ

"หน้อยนี่นี่ สงสัยหายเข้าบ่อนอีกแล้ว ขนาดเพื่อนมันบ้านโดนเผา
แถมเจ้าตัวก็หายไปไหนไม่รู้มันยังมีอารมณ์เล่นไฟอีกนะ" นางขยับทัพพี
ในมือไปมาตามอารมณ์ "แล้วนี่ก็ไม่รู้หมาตัวไหนมันมาเผาบ้านไอ้เอก เลว
จริงๆ"

กุลวิวัฒน์สะดุ้งเมื่อได้ยินประโยคสุดท้ายของนางสุตาก่อนที่เจ้าตัวจะถือ
ทัพพีเดินร่อนกลับไปห่ม้อแกง

"คุณเป็นอะไรไหม หน้าซีดซีขาว" รติยาถามขึ้นเมื่อเห็นคนที่นั่งตรงข้าม
ทำหน้าเหมือนจะเป็นลม

"ผมนอนน้อยนะ" เขาตอบสั้นๆ

หลังจากกินเสร็จกุลวิวัฒน์ก็จัดการจ่ายเงินเลี้ยงข้าวหญิงสาว ถึงจะไม่ได้
ข้อมูลอะไรจากเธอมากนัก แต่อย่างน้อยพอจะรู้ความเป็นอยู่เบื้องต้นของ
เป้าหมาย ส่วนสาวน้อยคนนั้นก็ถือว่าเขาเลี้ยงข้าวให้สมกับที่ทำประโยชน์ให้
เขาก็แล้วกัน

"คุณยังไม่บอกเพลงเลยว้าซี้อะไร" หญิงสาวถามขณะที่กำลังจะ
แยกทางกัน

"อ้อ ผมชื่อกุลวิวัฒน์ เรียกกุลก็ได้ แล้วรถนี่ไม่ใช่รถของผมหรอก เป็น
รถของเจ้านายนะ" ชายหนุ่มตั้งใจออกไปอย่างนั้นเพราะไม่ต้องการให้คน
ตรงหน้าเข้าใจผิดว่าเขามีฐานะร่ำรวยอะไร มุกนี้ใช้ได้เสมอตอนที่อยากจะ
กันผู้หญิงออกไป และเขาก็คิดถูกเมื่อหญิงสาวกล่าวอำลาอย่างสุภาพและ
ไม่เข้าซี้อักนิต

แก้วกัลยานั่งเฝ้าหน้าคฤหาสน์ของภาวิชัยอยู่พักใหญ่ๆ พอนอนอากาศ
ร้อนไม่ไหวเลยคิดว่าจะกลับบ้าน บางทีเธอควรรอให้อเนกกับอรนิตติดต่อกัน

กลับมาเอง เพราะนอกจากไม่ได้อะไรจากที่นี่แล้วอาจจะช่วยขึ้นไปอีกหากผู้ชายนำกลั้วคนนั้นกลับมาเห็นเข้า

หญิงสาวหันตัวเตรียมจะเดินกลับออกไป แต่ก็ต้องชะงักเมื่อประตูรั้วไฟฟ้าเปิดออกพอดีกับที่มีรถยุโรปคันงามเคลื่อนตัวเข้ามา แก้วกัลยาขุ่นลุกซู่เมื่อคิดว่าหากเจอเขาครวานนี้เธอจะปั่นหน้ายังไงดี แต่ก็ต้องโล่งอกเมื่อรถคันนั้นหยุดลงข้างๆ ตัวเธอ กระจกรถฝั่งคนขับเลื่อนลงมาเผยให้เห็นใบหน้าที่เธอค่อนข้างอ่อนใจว่าดีกว่าใบหน้าที่ของเจ้าของบ้านอยู่มาก

"คุณแก้วกัลยา" กุลวัฒน์ร้องทักขึ้น

แม้จะเกลียดชื่อนี้จับใจ แต่หญิงสาวก็ส่งยิ้มเจื่อนๆ ไปให้เลขาฯ หนุ่ม ด้วยท่าทางเจียมเนื้อเจียมตัวอยู่บ้างต่างจากเมื่อวาน ไม่นานเจ้าตัวคงเห็นผลงานของเขาแล้วถึงได้รู้จักกลั้วขึ้นมา

"คุณ ฉันขอคุยกับคุณได้ไหม" แก้วกัลยาทำสายตาวอ้อร้อง สีหน้าของเธอตอนนี้เหมือนแมวเซื่องๆ

"อืม ได้สิ ขึ้นรถเลย" กุลวัฒน์พยักหน้า

หญิงสาวไม่รอช้ารีบวิ่งอ้อมไปยังที่นั่งด้านข้างคนขับก่อนที่กุลวัฒน์จะถอยหลังแล้วเลี้ยวออกไปตามทางที่ตนขับเข้ามา ตอนแรกเขาแค่จะมารายงานภาวิณีถึงความคืบหน้าซึ่งแน่นอนว่าวันนี้อาจจะเป็นวันตายของเขา โชคดีที่เจ้านายของเขาโทรมาบอกก่อนว่าตัวปัญหา กำลังตอมๆ มองๆ อะไรสักอย่างอยู่หน้าคฤหาสน์ทำให้เขารีบขับรถกลับมาที่นี่ก่อน ต่างคนต่างอยากคุยแบบนี้ก็วิน-วินกันทั้งสองฝ่าย

เลขาฯ หนุ่มพาหญิงสาวมายังร้านกาแฟหน้าปากซอย และตั้งแต่หญิงสาวลงมาจากรถ เดินนำหน้าเขาไปที่ด้านหน้าร้านเขาก็สังเกตเห็นอย่างถี่ถ้วน ทั้งท่าทางการเดิน การพูด รวมถึงมารยาท เรียกได้ว่าไม่มีอะไรที่เข้าตาเลยสักอย่าง ผู้หญิงก่อนหน้าที่เขาพยายามหามาให้ภาวิณีนั่นถ้า

ไม่สวยคุณนางพญาก็หน้าตาจิ้มลิ้มดูเป็นผู้ดี แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครอยู่
ทนสักคน

แต่เอาเถอะ ในเมื่อเจ้านายของเขาอยากได้แบบนี้ หน้าที่เขาคือต้อง
ใส่พานถวาย!

"ไม่ค่ะ ฉันไม่กินกาแฟ" หญิงสาวยกมือปฏิเสธเมื่อชายหนุ่มยื่นแก้ว
กาแฟมาให้ "กินแต่เหล้า" ประโยคถัดมาของหญิงสาวทำให้เลขาฯ หนุ่ม
เกือบทำแก้วกาแฟหลุดมือ

เจ้านายของเขาเกลียดผู้หญิงกินเหล้า...

"อ้อ ครับ" เขายิ้มชินๆ แล้วพยักหน้า

"เข้าเรื่องเลยดีกว่า ฉันอยากรู้ว่านายกษัตริย์อยู่ที่ไหน" แก้วกัลยาถาม
อย่างไม่อ้อมค้อม

"เอ่อ ผมบอกไม่ได้"

"ทำไม"

"เจ้านายผมสั่งอย่างนั้น"

"งั้นก็ไม่มีเรื่องต้องคุย" แก้วกัลยาเริ่มอารมณ์เสีย การเจรจาต่อรองที่
ไม่มีการโอนอ่อนผ่อนตามกันจะเจรจากันไปทำไม หญิงสาวผุดลุกขึ้นทันที
ที่หมดเรื่อง

"เดี๋ยวครับ คุยเรื่องของผมก่อน" กุศลวัฒน์ร้องขึ้นด้วยกลัวว่าอีกฝ่าย
จะเดินจากไปต่างๆ ที่งานของเขายังไม่สำเร็จ

"อะไร"

"เรื่องเมื่อคืนที่เจ้านายของผมยื่นข้อเสนอให้คุณ" ชายหนุ่มเกริ่นขึ้น

"งั้นลาก่อน" พอจับทางได้ว่าเป็นเรื่องอะไรความโมโหก็พุ่งปรืดขึ้นมาอีก

"ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ ฟังให้จบก่อน ผมขอรับรอง" เลขาฯ หนุ่มแทบ
จะถลาลงไปคุกเข่า แต่เขาทำได้เพียงดึงแขนของอีกฝ่ายเอาไว้ ไม่ทันไรก็
โดนสะบัดออกอย่างตันทันแล้ว

"ทำอะไรวะ อยากรอดตายไป!!?"

"คือเจ้านายผมเขาป่วยนะครับ" ชายหนุ่มสาบานได้ว่านี่จะเป็นครั้งแรก และครั้งสุดท้ายที่เขาทำตัวน่าสมเพชและโกหกตาใสอย่างนี้ แต่ก็ไม่ใช่โกหก เสียหมดหรอกนะ เพราะเค้าโครงเรื่องก็นำมาจากเรื่องจริง

"จะตายห่าอะไรก็ไม่เกี่ยวกับฉัน" หญิงสาวสบถ เริ่มรำคาญกุลวฒน์ ที่เอาตัวเข้ามาขวางในทุกทิศที่เธอจะไป

"เรื่องเพื่อนนอนนั้นไม่ได้หมายความอย่างนั้นนะครับ" คราวนี้เขากางแขนทั้งสองข้างเพื่อช่วยกันไม่ให้ร่างบางหนีไปโดยลืมนไปว่าประโยคที่เขาพูดอย่างเสียงดังฟังชัดนั้นจะมีใครได้ยินบ้าง

"อย่ามาพูดบ้าง นะ หลบไป"

"คุณอันเขาป่วยครับ เวลาโกรธอาการจะกำเริบ ที่เขาอยากให้คุณช่วย ก็แค่ช่วยเป็นเพื่อนนอนด้วยเฉยๆ นะครับ ไม่ได้หมายถึงเรื่องอย่างนั้น จะเรียกว่าอะไรดีละ เป็นเพื่อนทดลองนะครับ หมอบอกว่าอาการของคุณอันต้องบำบัดด้วยการพูดคุยครับ" ชายหนุ่มแทบไม่รู้แล้วว่าตัวเองพูดอะไรออกไปบ้างหรือแม้แต่จะคิดว่าหลังจากนี้จะแก้ตัวยังไงกับเรื่องโกหกของตัวเอง

"แล้วไง" แก้วกัลยาถามเสียงห้วนด้วยไม่เห็นจะมีตรงไหนเกี่ยวกับตัวเธอเลย จะให้รักษาโรคด้วยการนอนคุยกัน อย่างนี้โรงพยาบาลก็ไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้วนะสิ

"ก็แค่นอนข้างเป็นเพื่อน นอนในห้องเดียวกัน คอยเตรียมยาให้ เวลาอาละวาดก็หาทางจัดการนะครับ"

"ฉันไม่ได้ถามว่าทำอะไรว่าง แต่มันเกี่ยวอะไรกับฉัน ฟังดูเรื่องพวกนั้นนายก็น่าจะทำได้นี่"

กุลวฒน์คอดอกก่อนจะพูดกึ่งกระซิบว่า "ถ้าผมเล่าอะไรให้ฟังอย่าไปบอกคุณอันนะครับว่าผมเล่า ฟังเสร็จแล้วคุณจะรู้ว่าทำไมต้องเป็นผู้หญิงลักษณะแบบคุณ"

ใจหนึ่งแก็วก็ลยาอยากจะทำบอกว่า 'ไม่' แล้วเดินจากไปไม่ต้องสนใจเรื่อง
ของอเนกหรือเรื่องของใครทั้งนั้น แต่ต่อมความอยากรู้อยากเห็นที่มันทรยศเปลือ
แสดงความลึกลับที่อยากจะทำเรื่องของชาวบ้านออกไป พอเขาเริ่มเล่าเธอก็
ไม่อ้าปากห้ามสักคำ แต่ก็นับว่าคุ้มเพราะเรื่องราวของเขามันประหลาดเกิน
กว่าที่เธอจะคาดเดาได้

กุลวิวัฒน์เล่าว่าภาวิชัยป่วยเป็นโรคประหลาดตั้งแต่ตอนเขาอายุ
สิบสามปี ชายหนุ่มเริ่มมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ เวลาเขาโกรธก็จะ
ขาดสติควบคุมตัวเองไม่ได้ พ่อแม่ของเขาได้แต่ขังเขาเอาไว้ในห้องในขณะที่
ที่เขาขำขำและทำลายข้าวของอยู่ในนั้น ไม่มีใครกล้าเข้าไปตอนที่เขา
กำลังไม่มีสติ เมื่อพายุร้ายสงบลงร่างกายของเขาจะเต็มไปด้วยรอยแผลที่
เกิดจากข้าวของที่ถูกทำลาย เศษกระจกที่กระเด็นมักฝังอยู่ตามแขนและขา
เต็มไปหมด แต่น่าแปลกที่ว่าโรคนี้จะเป็นเฉพาะตอนกลางคืน และก็น่าแปลก
อีกเช่นกันเพราะช่วงนี้แม้แต่ตอนกลางวันเขาก็เริ่มที่จะออกอาการแล้ว

"แล้วพ่อแม่ของเขาล่ะ" แก็วก็ลยาถามด้วยความใคร่รู้

"อยู่ต่างประเทศครับ นานๆ จะกลับมาที่" เลขาฯ หนุ่มว่า แต่จะให้
บอกตรงๆ ก็คือตั้งแต่เขามาทำงานกับภาวิชัยก็เคยเจอพวกท่านแค่ครั้งสองครั้ง
จนเกือบจะลืมใบหน้าไปแล้ว

"แล้วเขาไปเรียนยังไป ทำงานยังไป"

"คุณอันเรียนที่บ้านมาตลอดตั้งแต่เริ่มมีอาการแบบนี้ ตอนไปเรียน
ต่างประเทศก็ต้องส่งคนไปเฝ้า แต่ตอนนั้นอาการยังไม่หนักเหมือนตอนนี้ที่
เวลาทำงานก็ต้องทำอยู่ที่บ้านสั่งงานผ่านวิดีโอคอนเฟอเรนซ์เอา" กุลวิวัฒน์
เล่าอย่างใจเย็นพลางมองดูอากัปภิกขัยของคนตรงหน้าไปด้วย

"เฮ้อ น่าสงสารนะ ทำไมไม่ไปหาหมอล่ะ มาเที่ยวจ้างคนเขาไปเฝ้า
อย่างงี้ไม่เอาเปรียบกันเกินไปหรือ ถ้าบาดเจ็บขึ้นมาล่ะ"

"หมอบเป็นคนแนะนำให้ทำแบบนี้ครับ ให้หาเพื่อนสักคนที่ดูแลใส่ใจ

คุณอันได้และจะดีมากถ้าเป็นผู้หญิง"

"เอ่อ พุดไม่ออกเลยแฮะ"

"ครับ ผมแค่คิดว่าถ้าจะขอให้คุณมาทำงานกับเราโดยไม่อธิบายนะไรเลยอย่างที่คุณอันทำ คงจะไม่มีคนสถิติที่ไหนยอมนอกจากเป็นพวกหิวเงินจริงๆ และผมเชื่อว่ามีแต่ผู้หญิงที่ดู...เอ่อ แข็งแรงแบบคุณเท่านั้นแหละครับที่จะทำหน้าที่นี้ได้" ชายหนุ่มพุดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนปนทะล่อม เด็กสิบขวบยังดูออกว่าเขาพยายามล่อเธอให้เข้าไปติดกับ ยิ่งฟังยิ่งอันตราย แต่เธอก็ไม่ใช่พวกซี้ส่งสารซะด้วย ไอ้เรื่องเห็นแก่เงินนั้นก็จริงอยู่ แต่ให้อยู่กับผู้ชายแบบนั้นคงจะไม่ไหวแน่

"ฉันพุดตรงๆ นะ ถ้าเขาเกิดบ้าทำร้ายฉันขึ้นมาจะทำยังไง ไม่เอาหรอก" หญิงสาวพุดพลงคว่ำแกวักแพตรงหน้ามาจิบ

"นั่นกาแพของผมครับ คุณบอกไม่ตีหมาแพ"

"อ้อ ขอโทษ" เธอเดินแกวให้ไปอยู่ตำแหน่งเดิม ส่วนกุลวิฒน์ก็ไม่ได้ใส่ใจกับตำแหน่งของแกวกาแพ แต่ใส่ใจกับหน้าที่การงานของตนที่อาจจะสั่นคลอนหากทำตามคำสั่งไม่ได้ ฉายา 'กุลวิฒน์อะไรก็ได้' คงต้องฟังในวันนี้

"เรามีการ์ดฝ้าหน้าห้องตลอดครับ ถ้ามันเกิดรุนแรงเราก็จะเข้าไปจัดการทันทีครับ แต่ผมยืนยันนะ ถึงคุณอันจะอาละวาดยังไงก็ไม่เคยซ้อมใครครับ ฟังแต่ข่าวของ ถ้าคุณจะบาดเจ็บอาจจะเป็นของที่คุณอันปาส้มมากกว่า" คำพูดของคุณเลขชาย ทำให้แกวกัลยาเกิดความงงว่าตกลงเขาอยากให้อเธอไปทำงานนี้จริงๆ หรือกำลังพุดให้เธอไม่ยากไปอยู่กันแน่

"ฉันขอปฏิเสธ"

"เงินเดือนเพิ่มให้อีกหนึ่งแสนครับ" กุลวิฒน์เสนอ

"ไม่อะ" อีกรคนตอบอย่างซ้าๆ

"ร้านข้าวแกงของคุณแม่ก็จะได้อัฟเกรด ทำบ้านให้ใหม่ด้วยครับ หรือ

จะไปอยู่ที่อื่นก็ได้" เขาพูดไปทั้งๆ ที่ยังไม่ปรึกษาภริยาหรือก แต่ก็ช่วยไม่ได้เพราะเจ้านายเขาสั่งมาแค่ทำยังไงก็ได้ให้เอาตัวเธอมาให้ได้ ไม่ได้บอกเงื่อนไขอื่น ๆ

แก้วกัลยานิ่งนั่งอยู่ชั่วครู่จนอีกคนนึกตีใจที่คราวนี้หญิงสาวเริ่มไขว่ไขว่บ้างแล้ว

"คุณรู้ได้ไงว่าแม่ฉันขายข้าวแกง" หญิงสาวถามขึ้นหลังจากเงียบไป กุลวิวัฒน์รู้สึกตัวเองเหมือนโจรที่ถูกจับได้ เป็นครั้งแรกที่เขาพูดอะไรโดยขาดสติด้วยความที่กลัวว่าจะโดนเจ้านายปลดออก และตอนนี้เขาก็ไม่มีข้อแก้ตัว

"นี่สืบเรื่องฉันมาหมดแล้วละสิ ขอบอกนะถ้าคิดจะทำอะไรฉันกับแม่ ฉันจะเอาเสียงที่คุณคุยกับฉันไปให้ตำรวจ" พูดจบหญิงสาวก็ดึงโทรศัพท์มือถือขึ้นมาทำเอาเลขาฯ หงุดหงิดรอบคอบถึงกับหน้าถอดสีเพราะเขาไม่ทันคิดว่าหญิงสาวจะทำแบบนี้

ฉลาดใช้เล่น...

"ที่นี่จะบอกได้ยังไงไอ้คุณกษิตอยู่ที่ไหน" เจตนาที่แท้จริงของหญิงสาวแสดงออกมาอีกครั้งหลังจากคุยกันมานานสองนาน กุลวิวัฒน์เพิ่งจะเข้าใจว่าทำไมเธอถึงถามโน่นถามนี่เยอะนักทั้งๆ ที่บอกว่าจะไม่รับงานนี้

"คือผมขอเวลานอกแป๊บนะ" วิญญาณของเขาแทบหลุดออกจากร่าง อารมณ์เหมือนมาเข้าค่ายแต่ไม่ได้เอาเสื้อผ้ามาย่เปลี่ยน ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาถือสั้นก่อนจะกรอกเสียงแผ่วเบาแทบจะไม่ได้ยินลงไป

"เอ่อ คุณอันครับ"

ภริยาไม่ได้โมโหสติหลุดแบบที่กุลวิวัฒน์แอบคิด แต่เขาแค่นั่งมองแก้วกัลยาที่นั่งอยู่ที่เก้าอี้รับแขกตัวเดิมกับที่เธอนั่งเมื่อคืนเพียงแต่เวลานี้คือตอนเย็น ทั้งสองคนนั่งมองกันโดยไม่พูดอะไรนานกว่าสิบนาทีได้ตั้งแต่เผชิญหน้า

กัน บนโต๊ะที่เคยมีแจกันดอกไม้สดวางอยู่เมื่อวานตอนนี้หายไปเหลือเพียง
โต๊ะเปล่าเปลือยไม่มีสิ่งของใดเลยอยู่บนนั้น

"ตกลงคุณจะให้ฉันพบนายกษิตไหม" เป็นแก้วกัลยาที่ถามขึ้นมา
ท่ามกลางสงครามเงียบ

"เขาอยู่ต่างประเทศ"

"กลับเมื่อไหร่"

"ไม่รู้"

"ดี"

"ดี"

"ดีอะไร" หญิงสาวถามกลับ

เขายังคงสีหน้าเรียบเฉยและไม่ตอบคำถามของเธอ เสื้อผ้าของเขาวันนี้
คล้ายกับเมื่อวานคือเสื้อแขนยาวกางเกงขายาวซึ่งตอนนี้เธอรู้แล้วว่าทำไม

"ถ้าคุณไม่ให้ฉันเจอเขา ฉันจะเอาคลิปเสียงที่อัดไปแฉว่าซีอีโอหนุ่ม
เจ้าของธุรกิจนำเข้าและสถานบันเทิงป่วยเป็นโรคจิตไปทำงานไม่ได้เพราะ
ชอบทำร้ายตัวเอง" นั่นเป็นประโยคยั่วโทษะที่ดี แต่หญิงสาวคิดว่ามันคงไม่
มากพอเพราะเขาทำท่าเหมือนไม่สะทกสะท้านอะไรเลย

"แล้วยังไงต่อ" น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยแววเหยียดหยามความคิด
ของเธอ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นเพราะหญิงสาวต้องการแค่ได้พบกับนายกษิต
แม้ว่าตอนหลังอาจจะไม่ได้อะไรเลยก็ตาม "จะบอกให้ก็ได้ ไม่ต้องไปพบ
นายกษิตหรอก เพราะผมรู้แล้วว่าเขาคือคนเอาเงินไปเพื่อโยนความผิดให้
เพื่อนของคุณ แต่เพื่อนของคุณดันเจอเงินนั้นแล้วเอามันไปจริงๆ เดิมทีเงิน
นั้นเป็นค่าจ้างที่จะต้องจัดหาคนดูแลให้ผมอยู่แล้ว"

"ถ้าเอาไปทำไมเขาไม่หนีแต่แรก"

"เขาตกลงกับผมว่าจะหาคนมาทำงานให้ผมก่อนที่จจะรู้ลักษณะงาน
แต่ยังไม่ได้คุยอะไรกันก็เกิดเรื่องก่อน"

"โกหก"

"จนคุณอาสามาเจอจากคนเดียว นั่นเป็นโอกาสให้เขาหนี มาคิดอีกที เขาก็ไม่ได้ขายคุณเสียทีเดียวนะ เพราะคุณอาสาเอง ถูกไหม" ภาวิชัยอธิบายตามที่เขาคิด และความคิดของเขาไม่เคยผิดพลาดด้วย

"ซัปดาห์ก่อนไปไหม อาจจะไม่ใช่ออย่างนั้นก็ได้" หญิงสาวแย้ง

"คุณก็ดูฉลาดดีนี่ ทำไมโง่เรื่องแบบนี้ล่ะ" คำพูดนี้মনवलแต่กลับเสียศตางจิตใจของคนฟังได้เป็นอย่างดี

"งั้นก็ช่วยฉันตามหาไอ้พี่เอก จะถามให้รู้ไปเลยว่าเลวจริงหรือมั่ว"

"ผมมีทางออกที่ดีกว่านั้น" ชายหนุ่มพูดขึ้น

"ไอ้ข้อเสนอฉันฉันไม่เอา"

"ผมไม่สบายกุลงบอกแล้ว เงินที่เอเนกเอาไปผมไม่เอาคืนแล้วจะให้เงินคุณไปตั้งตัวอีกสามล้าน" น้ำเสียงของเขาทั้งประนีประนอมและออกคำสั่ง ในประโยคเดียวกันจนอีกคนสับสนว่าตกลงเขาต้องการขอร้องหรือจะสั่งกันแน่

"ฉันไม่ได้ออนเงินขนาดนั้น แล้วก็ชอบทำงานประจำด้วย" หญิงสาวปฏิเสธทันที ทุกวันนี้ชีวิตของเธอก็มีความสุขดีอยู่แล้ว มีแม่ที่แม่จะปากจัดไปหน่อยแต่ก็ทำมาหากินรู้จักเก็บเงินเก็บทอง มีเพื่อนรักอย่างรติยาและอเนกเงินสามล้านเธอจะเอาไปทำอะไรกัน

"แล้วคุณจะเสียใจที่พูดอย่างนั้น" ภาวิชัยไม่ได้พยายามเจรจาต่อ แต่กลับทิ้งคำพูดที่ทำให้รู้สึกแยะเอาไว้แทน เขาเดินจากไปทันที ในขณะที่กุลวิฒน์ยังยืนใจเต้นไม่เป็นลำดับ สายตาแบบนั้นของภาวิชัยทำให้เขาหวาดกลัวขึ้นมา แม้จะเก็บอาการสุดๆ แต่ด้วยความที่ทำงานด้วยมาหลายปีทำให้লেখชายหนุ่มเข้าใจสถานการณ์ที่ทำให้เจ้านายต้องรีบดับบท นั้นเพราะว่า... อากาณนั้นของเขา กำลังจะมา

"ตามขึ้นไปหน่อย" กุลวิฒน์เรียกชายชุดดำที่ยืนอยู่หน้าบ้านสองคน

เข้ามา แต่เป็นคนละชุดกับที่ไปบ้านของอเนก แก้วกัลยาได้แต่มองความวุ่นวายที่เหมือนกับพายุลูกเห็บที่พัดเร็วแล้วนำกลัว บอดี้การ์ดชุดดำทั้งสองรีบวิ่งขึ้นไปชั้นบนอย่างรู้งานก่อนจะมีอีกชุดหนึ่งวิ่งตามไปติดๆ

"เกิดอะไรขึ้น" หญิงสาวตัดสินใจถามกุลวิวัฒน์

"อาการกำเริบครับ" คนตอบหน้าซีดเผือด

หญิงสาวเอียงคอพยายามมองขึ้นไปด้านบน แต่ก็ไม่เห็นอะไรนอกจากพวกชายชุดดำประมาณสี่ห้าคนที่ไม่รู้ว่าจะขึ้นไปทำไมทั้งหมดนั้น พวกเขาจะขึ้นไปจัดการกับผู้ชายคนเดียวอย่างนั้นหรือ

"ทำไมต้องขึ้นไปเยอะขนาดนั้น" คนสงสัยถามขึ้นอีกครั้ง

"ช่วยกันดันประตูครับ ตอนที่อาการหนักมากๆ สามสี่คนยังเคยกระเด็นออกมาเลยครับ" กุลวิวัฒน์พยายามตอบอย่างใจเย็นทั้งๆ ที่มือของเขานั้นสั่นไปหมด

ใช้ว่าเขาไม่เคยเห็นภาพของเจ้านายหนุ่มเวลาโกรธ และเพราะเขาเคยเห็นสิ่งกลัวมากที่สุดที่พบกับใบหน้าแบบนั้น ท่าทางแบบนั้น และสายตาแบบนั้นของภาวิชัย มันเหมือนสัตว์ร้ายมากกว่ามนุษย์

"พูดเป็นเล่น ผู้ชายแค่คนเดียวเนี่ยนะ" เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ตอบเอาแต่จ้องมองไปทางช่องบันไดอย่างใจจดใจจ่อ ตัวเธอเองก็ทำเช่นนั้นบ้างจะมีอะไรน่ากลัวกว่าคนเมายาอีกล่ะ ที่ชุมชนของเธอนั้นมีให้เห็นออกบ่อย "นี่เขาจะหลุดออกมาไหม"

"ผมจะขึ้นไปดูหน่อย ถ้าจะกลับบ้านก็เชิญกลับได้เลยนะครับ" กุลวิวัฒน์บอกก่อนที่จะวิ่งขึ้นไปข้างบนไปบ้าง แม้จะกลัวแต่เขาก็อดรู้สึกเป็นห่วงภาวิชัยไม่ได้ ถึงอีกฝ่ายจะเป็นเจ้านายที่เอาแต่ใจ อารมณ์ร้ายและไม่เคยพูดกับเขาดีๆ เลยก็ตาม แต่เขาก็สัมผัสได้ถึงจิตใจที่อ้างว้างขาดความอบอุ่นเพราะคนรอบข้างนั้นรังเกียจที่จะอยู่กับภาวิชัย

แก้วกัลยาตามอย่างซึ้งใจ ไม่คิดว่าคนพวกนี้คิดจะปล่อยก็ปล่อยเธอ

กลับบ้านง่ายตายเสียเหลือเกิน ไหนว่าอยากได้ตัวเธอนักไม่ใช่หรือไง ทำไมพวกเขาถึงได้ตัดใจเร็วขนาดนี้ ถ้าเธอกลับบ้านตอนนี้ก็แค่เสียเพื่อนไปหนึ่งคนกับเสียเวลาไปสองวัน ถ้าอยู่ต่อนอกจากอาจจะบาดเจ็บแล้วน่าจะจะมีปัญหาตามมาอีกด้วย

แต่เธออยากเห็นนี่เห็นว่าเขาจะเป็นอย่างไรที่กุหลาบดมบอกหรือเปล่า ร่างบางวิ่งขึ้นบันไดตามเลขาฯ หนุ่มไปอย่างรวดเร็ว คฤหาสน์หลังนี้แม้ว่าจะใหญ่แต่โครงสร้างก็ไม่ได้ซับซ้อน โถงชั้นบนเปิดโล่งพอที่จะมองออกได้ว่ามีอยู่ที่ห้อง บริเวณริมสุดคือประตูที่ทุกคนกรูกันขึ้นไป

ไม่มีเสียงอะไรเล็ดลอดออกมาแม้แต่เสียงหายใจ หญิงสาวแปลกใจว่าทำไมทุกคนถึงแตกตื่นกันขนาดนั้น ที่ผู้ชายคนนั้นรีบขึ้นมาอาจเป็นเพราะปวดท้องอยากเข้าห้องน้ำก็ได้ ท่าทางของเขาก็ไม่ได้ดูประหลาดผิดสังเกต

"คุณขึ้นมาทำไม" กุหลาบดมถามขึ้นเมื่อเห็นแขกไม่ได้รับเชิญ

"ฉันทันที" ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะได้ตอบ เสียงแตกเพลิงของอะไรบางอย่างในห้องก็ดังสวนขึ้นมา เลขาฯ หนุ่มเอามือแนบกับประตูก่อนจะถามบอดีการ์ดชุดดำสองคนก่อนหน้า

"ทำไมมีของที่แตกได้อยู่ในนั้น" เลขาฯ หนุ่มทำหน้าที่เครียดเพราะห้องนอนคือห้องที่ปลอดภัยที่สุดของภริยาฯ ดังนั้นในห้องนี้ต้องไม่มีสิ่งของที่เป็อันตราย

"ไม่ทราบครับ" ชายชุดดำคนหนึ่งตอบ

"ลองเข้าไปดูเขาหน่อยไหม" แก้วกัลยาที่ยืนเหลอหลาอยู่เสนอขึ้นหลังจากนั้นเสียงดังแควกคล้ายผ้าหรืออะไรสักอย่างขาดก็ดังมาจากข้างในห้องอีก

"ไม่ได้ เข้าไปไม่ได้เด็ดขาด อันตราย" กุหลาบดมส่ายหน้าเป็นพัลวัน

"แล้วเขาจะจ้างพวกคุณไว้ทำไม ให้มายืนฟังอยู่หน้าห้องเธอ" เพราะอย่างนี้หญิงสาวถึงไม่ค่อยชอบพวกผู้ชายนัก ทั้งซี้ซั้วและเห็นแก่ตัว

"จะว่ายังไงก็ตาม คุณอันเป็นคนบอกเองว่าให้ปล่อยเขาไว้เช่นนั้น หากอาการกำเริบ" อีกฝั่งยังยืนยันคำเดิมที่จะไม่เปิดประตูเข้าไปเด็ดขาด

"เขาบอกพวกนายนี้ ไม่ได้บอกฉัน ถอยหน่อย" คราวนี้สาวห้าวยพยายามเดินฝ่าพวกชายชุดดำที่ตอนนี้เปลี่ยนมาดันทมิฬสาวที่พยายามจะเดินเข้าประตูแทนที่จะขวางประตูไม่ให้คนด้านในมีโอกาสดันประตูออกมา สองฝ่ายยื้อยุดจุดจุดกระซากกันอยู่พักใหญ่ก่อนจะแตกสือเพราะแรงกระแทก ประตูจากอีกทางจนบานพับกระเด็นหลุดออกไปด้านหน้า

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าของแก้วกัลยาคือร่างของภาริษณีย์ที่โซกไปด้วยเหงื่อ ร่างกายท่อนบนของเขาเป็นเส้นแขนยาวที่ฉีกขาดไปเกือบครึ่ง ผมยุ่งเหยิง ไร้ระเบียบแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าใบหน้าของเขายังคงสมบูรณ์แบบแม้ว่าสภาพจะดูไม่ได้ขนาดไหนก็ตาม

บอดีการ์ดสามสี่คนช่วยกันจับแขนขาของเขาเอาไว้เพื่อไม่ให้ออกจากบริเวณประตูห้อง แต่ก็กลายเป็นว่าทำให้ร่างสูงที่ถูกพันธนากรนั้นยิ่งโมโห เข้าไปใหญ่ เขาดันพวกที่เกาะแขนขาของเขากระแทกเข้ากับประตูก่อนที่ตัวเองจะพลัดล้มลงไปด้วยจากแรงเหวี่ยงของตนเอง ชายหนุ่มมองซ้อน ขึ้นมาบริเวณที่แก้วกัลยากับกุลวิฒน์ยืนอยู่

เลขาฯ หนุ่มตึงแขนของคนข้างๆ เป็นเชิงว่าควรวิ่งหนีไปได้แล้ว แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะนอกจากคนข้างกายของเขาจะไม่ขยับแล้วยังสาวเท้าเข้าไปใกล้ร่างสูงที่ยังไม่ทันลุกขึ้นมาจากพื้นในระยะห่างไม่ถึงฟุต และก่อนที่ปีศาจร้ายไร้สติจะตั้งตัวได้ กำปั้นเล็กๆ ของแก้วกัลยาก็กัดเข้าที่กรามข้างซ้ายของชายหนุ่มอย่างจัง

ภาริษณีย์เห็นใบหน้าของหญิงสาวเลือนรางแต่ก็พอจะเดาได้ว่าเป็นใคร ความเจ็บปวดที่สันกรามเมื่อครู่ทำให้เขารู้สึกตัว จากนั้นก็ได้ยินเสียงเบาๆ ของคนตรงหน้า

"คุณ มีสติไหมเนี่ย" เธอโบกมือไปมาอยู่ด้านหน้าของเขา

"พิม" เขาพิมพำออกมาอย่างลึ้มตัวทั้งๆ ที่รู้ว่าคนตรงหน้าไม่ใช่คนที่เขาเรียกชื่อ แต่ชื่อนี้ช่วยเตือนให้เขารู้ถึงตัวตนของตัวเอง ตัวตนที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถหนีพ้น แต่เขาก็ยังพยายามจะทำมันเพื่อจะได้ใช้ชีวิตเหมือนอย่างคนปกติทั่วไป จนภาพตรงหน้าเริ่มเลือนรางจนมืด และใบหน้าของแก้วกัลยาเป็นสิ่งสุดท้ายที่ชายหนุ่มมองเห็น...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)